

מבוא לתוכנה מאת הרב יקותיאל פיש שליט"א מחבר ספר 'סוד החשמל'.

פָּרָק א. על משמעות חלופי אותיות.

מובא בזהר חדש (שה"ש פב.) שחבור אותיות א"ת ב"ש מרמז על חבור בחינת זכר לבחינת נקבה. כי חלופי א"ת ב"ש מסמל פנים ואחור של הדבר. וכן מובא בספר 'מחמדי שמים' (חלק שני תצד) **האותיות א' עד ו' הם רחמים גמורים, האותיות ז' עד י' הם רחמים סתם, האותיות כ' עד ע' מזוגים דין ורחמים, האותיות פ' עד ת' הם דין.** דככל שהאות קרובה לכוון הא' היא יותר פנים ויותר חסד, וככל שהאות מתרחקת היא יותר אחור ויותר דין. ונראה דלכן החלקה היא לארבע חלקות כלליות, כפי שרואים בסדור הרש"ש שעניני פנים ואחור מתחלקים לארבע חלקות, **פנים דפנים** שהוא היותר פנים, **אחור דאחור** שהוא היותר אחור, **פנים דאחור ואחור דפנים** שנמצאים באמצע ביניהם. ולפי זה נראה דחלופי א"ת ב"ש שמקשר את ההתחלה עם הסוף הרחוק ביותר, הוא בחינת חלופי פנים דפנים באחור דאחור. מה שאין כן חלופי א"ט ב"ח שמחליף אותיות סמוכות יותר, הוא בבחינת מחליף פנים דפנים באחור דפנים. וחלופי א"ל ב"ם שמרחיק עוד קצת הוא בחינת מחליף פנים דפנים בפנים דאחור, וכן הלאה. והוסיף הרה"ג ר' יוסף מאיר סופר שליט"א שישנה ראיה מהגמרא (סוכה נב:) **אמר רבי שמואל בר נחמני, אמר רבי יונתן, יצר הרע מסיתו לאדם בעולם הזה, ויעיד עליו לעולם הבא, שנאמר "מפנק מנער עבדו ואחריתו יהיה מנון", שכן באטב"ח דבי רבי חיאי, קורין ל'סהדה' מנון.** ורואים שא"ט הוא בבחינת שם נרדף לאותו ענין ממש, ולא בחינה אחרת שלו מצד אחר כמו בחלופי א"ת ב"ש.

מובא בחיד"א (פתיח עינים' בשם ספר קדמון) **אבג"ד תקנו אנשי כנסת הגדולה. אתב"ש תקנו אברהם אבינו. אח"ס בט"ע תקנו רבנו הקדוש. אטב"ח תקנו רבי חיאי. אלב"ם תקנו רבי עקיבא. אי"ק בכ"ר תקנו רשב"י.**

פָּרָק ב. דגמאות חלופי א"ת ב"ש.

רב"י, בא"ת ב"ש גשם, כי אותיות **רב"י** הן רבן בפנים, והאחור שלהן הן אותיות **גש"ם,** לרמז שבזכות הצדיק זוכים לגשם, והשפעת הגשם היא בחינת האחור של הצדיק שמשפיע לגשמי למטה. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א ש**פג"ם בר"ת** בא"ת ב"ש אותיות **אוי"ר גש"ם,** לרמז שהוא עוצר את השפעת הגשם. כמובא בזהר (וישב קפט): שפעצירת גשמים באה בעון פגם הברית.

מובא ב'בעל הטורים' (במדבר טו, לח) **ציצית בא"ת ב"ש בגימטריא כסאי.** ומבאר לדברינו שהציצית הם סמל לכסא הכבוד בבחינת האחור שלו שמשפיע למטה. לכן האותיות ציצית ברבן אחוריות לאותיות כסאי.

בג"ד בחלופי א"ת ב"ש הוא אותיות **שק"ר,** כי השקר הוא בן זוג של הבגד שמנסה לכסות את האמת.

טוב המסמל את היסוד כמובא ב'שער מאמרי רשב"י' להאריז"ל (ע' מה) בא"ת ב"ש **נפש** שמסמלת את המלכות שהיא נקבה.

האות וא"ו המסמלת את היסוד, בא"ת ב"ש היא המקבילה של האות **פ"ה** המסמלת את המלכות שהיא בבחינת פה. וכן **א"ת ב"ש** אותיות **שבת"א** שמיוחדת בחינת זכר לבחינת נקבה.

מובא בספר 'זרע קדש' שהשם **יהי"ה** שישלט לעתיד לבא בא"ת ב"ש **צמצ"ם** המסמל את מדת הגבורה המצמצמת את השפע למלכות.

ד"ג בא"ת ב"ש **ק"ר**, כי הקר הוא אחר של הדג שמסמל את היסוד ומלכות דקדושה, כדבארנו במאמר 'ציון וירושלים', והק"ר מלביש עליו בבחינת אחר ובבחינת ערלה. דשרש עמלק מהאותיות **ק"ר** שהן אותיות המסמלות את צד הרע.

תשר"י הוא ההפך **מאב"ב**, שהם חסד וגבורה מקבילים. **סוכה** בגימטריא **בפ"ג** בא"ת ב"ש **שופר** שהוא האחר של סכות, כי סכות הוא זמן החסד של תשרי, וראש השנה הוא זמן הדין של תשרי.

מצינו בזהר (תיקונים קיג:) שבתבת **"בראשית"**, יש רמז על חלופי אותיות א"ת ב"ש. ורואים שהא"ב נמצאות בתחלה, והש"ת בסוף.

מובא בשם הגר"א על הפסוק (ישעי' מ, ד) **"כל גיא ינשא"**, שלעתיד לבא תנשא ותתרומם מאד תורת הרמז. ובאר הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א ש"גיא" בא"ת ב"ש אותיות **תמ"ר** המרמז על התמורות שיש בתורת הרמז. ומבאר לדברינו שהאותיות **תמ"ר** הם בבחינת הנקבה של ה"גיא" לכן הם התמורות שמסמלות את הנקבה.

שם הפרנסה **פא"י** שיוצא מר"ת הפסוק **"פותח את ידיך"** בא"ת ב"ש **מ"ת**, כפי שבארנו שהשפעת הפרנסה יש בתוכה גם השפעת חיים כמובא בגמרא (פסחים קט). **ממונו של אדם שמעמידו על רגליו**. וכן מצינו בגמרא (קידושין ל:) על הכתוב (קהלת ט, ט) **"ראה חיים"**, שהולך על אמנות ופרנסה שהם נקראים חיים. ולכן **מ"ת** הוא האחר של שם **פא"י** בבחינת ההפך ממנו שהוא חיים. וכן שמעתי מהרה"ג ר' א. מ. שליט"א שח"י בא"ת ב"ש **ס"מ** שהוא מלאך המות.

נ"ר שמסמל זווג, בא"ת ב"ש **ג"ט** שמסמל פרוד. וכן מובא מהרה"ג ר' אליהו שטרן זצ"ל ששם **שד"י** בא"ת ב"ש **בק"ם** בגימטריא **בלעם** שנאמר עליו **"מחזה שדי יחזה"**.

מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שהעולם **אור** בא"ת ב"ש בגימטריא **אור אין סוף** או **רז**, ומבאר לדברינו שההפך מהעולם האור הוא הגלוי של **אור אין סוף** דרך הרז, לכן זה בא"ת ב"ש. ועוד נראה להוסיף שהאותיות לפני העולם הן **הפ"ל ס"ד**, והאותיות אחרי העולם הן **פזמ"ן** שפרושו שיר, לרמז שהעולם שר שירה לה' כדי לבטל את העולם ולגלות את האור דרך הדבקות של השירה.

נראה לבאר מדוע **צדק"ה** ואכיל"ת **מצ"ה** בא"ת ב"ש יוצא שוב אותו דבר, כיון שמצות **צדק"ה** מסלקת את הדין ואת הנחש, לכן גם באחר שלה יוצא שוב **צדק"ה**, לרמז שאין אחר והכל נהיה פנים. וכן **אכיל"ת מצ"ה** היא מצוה שמשמעותה חסד, שמסלקת את השאר שמסמל את הנחש, והיא בפסח כששולטת מדת החסד והדין מסתלק, לכן יוצא שוב **אכיל"ת מצ"ה**.

שְׁמַעְתִּי מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א **שְׁאֲתָר"ג** בחלופי אותיות א"ת ב"ש הוא שוב **אֲתָר"ג**. ומבאר לדברינו דמוּבָא ב'שער מאמרי רשב"י להאריז"ל (תצוה ע' קנג) שְׁסִפִּירַת הַיְסוּד היא בבחינת פְּנִים בְּלִבָּד וְאֵין לָהּ אַחֹר, כְּמוֹ שְׂרֹאִים בְּאֲדָם שֶׁהַיְסוּד נִמְצָא בְּצַד הַפְּנִים. לְכֵן הֵאֲתָרַג שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲטֶרֶת הַיְסוּד גַּם הָאֲחֹר שְׁלוֹ חוּזַר לְהִיּוֹת פְּנִים.

וּלְפִי זֶה אֶפְשֶׁר לְבַאֵר עוֹד טַעַם מְדוּעַ **צְדָקָה** בְּאֲ"ת ב"ש יוֹצֵא שׁוֹב אוֹתוֹ דָּבָר, כִּי גַם צְדָקָה הִיא בְּחִינַת עֲטֶרֶת הַיְסוּד, כְּמוּבָא בְּסִפְרֵי 'שְׁעָרֵי אוֹרָה' (שער ב') שֶׁהַנּוֹתֵן צְדָקָה הוּא בְּבְחִינַת צְדִיק יְסוּד, וְהַעֲנִי הַמְקַבֵּל הוּא בְּבְחִינַת הַנִּקְבָּה מְלֻכּוּת, וְהַצְדָּקָה עֲצֻמָּה הִיא בְּבְחִינַת הַעֲטֶרֶת שֶׁבַיְסוּד הַמְזוּנָגָת. וְכֵן בְּמִלְאָכִים הַשֵּׁיכִים לְעוֹלָם הַיְצִירָה שֶׁהוּא בְּחִינַת יְסוּד, אֵין בְּחִינַת אַחֹר כְּמוּבָא בְּפֶרוֹשׁ הַר"י דְּמֵן עֵכוּ לְסִפְרֵי יְצִירָה (פ"א) **לְשׁוֹן אוֹפְנִים מְגֻזֵּרֵת פְּנִים, לּוֹמֵר שֶׁלְכָל מְקוֹם שֶׁחוּזַר שָׁם פּוֹנֶה כִּי הוּא עָגֵל. וְכֵן פְּנִים נִרְמְזִים בְּתַבַּת אוֹפְנִים.**

וְהוֹסִיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שֶׁהַפְּתוּב (תהילים נה, טו) "בְּבֵית אֱלֹהִים נִהְלַךְ **בְּרִגְשׁ**" בְּאֲ"ת ב"ש יוֹצֵא שׁוֹב **בְּרִגְשׁ**. ומבאר לדברינו כִּינּוֹן שֶׁ"**בְּרִגְשׁ**" הַפּוֹנֶה בְּאַחֲדוּת וּבְחִבּוּרָה אַחַת, כְּמוּבָא בְּמִפְרָשִׁים שָׁם, אֵין בְּחִינַת אַחֹר בְּאַחֲדוּת, כִּי כָּלֵם נִכְלָלִים בְּפְנִים בְּכַח הָאֲחֲדוּת.

וְיִכּוֹל לְהִיּוֹת אוֹתוֹ דָּבָר גַּם לְהַפְּךְ, דָּבָר שֶׁמְשַׁמְעוֹתוֹ אַחֹר כְּמוֹ **לְכַל"ךְ**, גַּם בְּהַפִּיכְתּוֹ בְּאֲ"ת ב"ש יִשְׁאֵר **לְכַל"ךְ**, הֵינּוּ שְׁגָם הַפְּנִים שְׁלוֹ הוּא בְּחִינַת אַחֹר, כִּי כָּל מְצִיאוֹתוֹ שִׁיכָת לְאַחֹר מְקוֹם הַרְעִי וְהַלְכָלוֹ. וְכֵן **עֲזוֹת אֶפְלִ"ם**, שֶׁהוּא הַהֶפֶךְ מֵאַרְךָ אֶפְלִ"ם, וְהוּא כְּבִיכּוֹל פּוֹגֵם בְּבְחִינַת הָאֵף שֶׁשִּׁיךְ לְפָנִים יוֹצֵא שׁוֹב בְּאֲ"ת ב"ש **עֲזוֹת אֶפְלִ"ם**, כִּי הוּא הֶפֶךְ אֶת הַפְּנִים לְאַחֹר.

וְיִכּוֹל לְהִיּוֹת גַּם דָּבָר שֶׁנִּמְצָא בְּאַמְצַע בֵּין הַפְּנִים לְאַחֹר כְּמוֹ **גִּשְׁרֵי דְבִ"ק** שֶׁמְחַבְּרִים שְׁנֵי צְדִדִים, בְּאֲ"ת ב"ש יוֹצֵא שׁוֹב **גִּשְׁרֵי דְבִ"ק**, כִּי הֵם מְסַמְלִים אֶת מַה שֶׁבְּאַמְצַע בֵּין הַפְּנִים לְאַחֹר, לְכֵן הֵם יוֹצֵאִים שׁוֹב אוֹתוֹ דָּבָר מֵהַצַּד הַשְּׂנַי, וְכֵן הֵלָאָה בְּכָל עֲנִין.

וְהוֹסִיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שֶׁפְּנִים דְּפְנִים מְרַמְזֵי עַל ב' פְּעָמִים פְּנִים בְּגִימְטְרִיא 360 מַעֲלוֹת, שֶׁמְסַמֵּל עָגוֹל שֶׁהוּא בְּחִינַת פְּנִים, כְּפִי שֶׁבְּאַרְנוּ בְּעֲנֵן הָאוֹפְנִים. וּב' פְּעָמִים אַחֹר, הַמְרַמְזֵי עַל אַחֹר דְּאַחֹר בְּגִימְטְרִיא 430, כְּמִנְיַן שְׁנוֹת גְּלוּת מְצָרִים שֶׁהֵינּוּ בְּמְקוֹם הָאֲחֹר. וְכֵן הָאוֹתִיוֹת מִפ' עַד ת' הֵן דִּין וְאַחֹר, כִּי פ"ת בְּגִימְטְרִיא לִילִית שֶׁהִיא הַנוֹקְבָא שֶׁל הַס"מ רֵאשׁ הַקְּלָפָה.

פְּרָק ג. דְּגֻמָּאוֹת חֲלוּפֵי א"ט ב"ח.

חֲלוּפֵי א"ט ב"ח יֵשׁ בָּהֶם מַחֲלַקַת רִשְׁי וְרַבְּנּוֹ חֲנֻנְאֵל בְּסִפְכָּה נב: עַל כֵּן סִדְרָנוּ לְפִי שְׁתֵּי הַשִּׁטּוֹת.

שְׁמַעְתִּי מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שֶׁה"ר **סִינִי** בחלופי אותיות א"ט ב"ח יוֹצֵא **נצ"ץ מש"ה**, כְּמוּבָא בְּרַמ"ע מִפְּאֲנוֹ (מַעֲיֵן גִּימ' ח"ג) הַר **סִינִי וּמִשָּׁה מְזַדְּמָנִים זֶה לְזֶה כְּמִשְׁלַח חֲכָמִים לְבְרַזֵּל עִם הָאֲבֹן הַשּׁוֹאֵבֵת.** ומבאר לדברינו שֶׁלְכֵן הַחֲלוּפִי הוּא בְּאֲ"ט ב"ח לְרַמְזֵי שֶׁהַדְּבָרִים קְרוּבִים יוֹתֵר זֶה לְזֶה, וְלֹא שְׁתֵּי קְצוּוֹת רְחוּקוֹת כְּמוֹ א"ת ב"ש.

וּנְבִיא עוד דגמאות של חלופי א"ט ב"ח ששמעתי מהנ"ל, **שָׁבַע** המסמל את ספירת המלכות בא"ט ב"ח **רַח"ל** המסמלת את ספירת המלכות.

מִשְׁקָה בחלופי א"ט ב"ח יוצא **נסת"ר**, לרמז שהמשקה מגלה את הנסתרות.

תוֹרָה בחלופי א"ט ב"ח יוצא **שקד"ן**.

נענ"ע בא"ט ב"ח אותיות **ההל"ל** ולכן מנענעים בהלל.

ת"ן צדק"ה בא"ט ב"ח **תיקו"ן ה'** היינו תקוון השכינה.

שני"י הד"ס בחלופי א"ט ב"ח יוצא **נ"ר מצו"ה**, כי שניהם כנגד זכור ושומר כידוע.

שכינה בחלופי א"ט ב"ח יוצא **נצ"ר פ"ה**.

אש קטרת בא"ט ב"ח יוצא שוב אותיות **אש קטרת**, כי הקטרת פועלת לבד בתוף הקלפות, ואין לה בסמוך לה עוד בחינה דומה שעוזרת לה כפיכול. לכן החלופי חוזר לאותו מקום.

י"ן בא"ט ב"ח **צד"ה** בגימטריא **חנוכייה**, כי יון יונקים וצדים מהקדשה, והחנוכייה מצילה מהם.

הר"ת של **עץ חיים** עץ דעת בא"ט ב"ח **לול"ב**. כיון ש**לולב דומה לשדרה** שעולה מהיסוד עד הדעת, לכן הוא מסמל את עץ החיים ועץ הדעת. כמובא בלק"ת להאריז"ל (פ' בראשית ע' טו) **ש"עץ החיים** הוא בבחינת דעת דקדשה שאין שם רע כלל, ו**עץ הדעת טוב ורע** הוא דעת שלמטה יותר.

מצינו בזהר לגבי האור הגנוז (השמטות רסה). **ישב ר' ברכיה ודרש עלה במחשבה לברא אור גדול להאיר, ונברא אור גדול שאין כל בריה יכולה לשלט בו, צפה הקדוש ברוך הוא שאינם יכולים לסבלו לקח שביעי ושם להם במקומו, והשאר גנזו לצדיקים לעתיד לבוא.** רואים שהאור הגנוז שיף לשמיני, שמעל השביעי. והוסיף הרה"ג ר' יוסף מאיר סופר שליט"א **שגנו"ז** באח"ס בט"ע **שמיני"י**. [שיטת החלופי באותיות אי"ק בכ"ר ואח"ס בט"ע יש בה כמה שיטות וסדרנו לפי 'שער הפנויות' להאריז"ל (תפילת השחר א) **כשתרצה להוציא ולהחליפו באי"ק בכ"ר לעולם צריך שתקח האות ההיא שאתה רוצה ותחליפנה באות שאחריה** היותר סמוכה כגון א' דאי"ק תחליפנה באות י' ואות י' תחליפנה באות ק', ואם היא אות אחרונה כגון ק', אות ק' תחזר לאות הראשונה ותחליפנה באות א'. ועל דרך זה בשאר האלפא ביתות שהם הג' אותיות אח"ס בט"ע וכיוצא].

פָּרָק ד. על משמעות חלופי אותיות לפני ואחרי.

אותיות לפני נקראות אותיות **שמעל**, בבחינת השרש והאבא של האותיות שאחריהן. מאידך אותיות **אחרי** הן **המשך** של האותיות בבחינת הבנים שלהן והשפעתן הלאה. חלופים אלו נקראים בחז"ל חלופי א"ב ג"ד. ישנן שלש שיטות בחלופי האותיות לפני: שיטת האריז"ל הידועה משם **אלהי"ם** שמתחלף ל**לאכדט"ם**, האריז"ל מלמד שאות א' נשארת א', מאידך ס' סופית מתחלפת למ' רגילה, וחוזרת להיות ס' סופית משום שהיא בסוף מלה. שיטת 'פגנח רזא' שהיה אחד ה'ראשונים' (פרשת בראשית) ששם אלהים מתחלף ל**תכדט"ל**, היינו שא' מתחלפת בת' ואותיות כמנפ"ץ מתחלפות כמו הרגילות ללא שנוי, לכן הם' סתומה מתחלפת בל'. ושיטת ה'בן איש חי' בספר

'בְּנֵיהוּ' (פרשיות בראשית וארא) שְׁלֹפְנֵי א' אֵין שׁוּם אוֹת, הֵינּוּ נִשְׁאָר רִיק, וְאוֹתוֹת כִּמְנַפֵּץ בְּאוֹת אַחֲרֵי ת', עַל כֵּן לִפְנֵי ד' סוֹפִית תִּהְיֶה ת', וְלִפְנֵי ס' סוֹפִית תִּהְיֶה ד' סוֹפִית וְכֵן הִלָּאָה.

וְנָבִיא דְּגַמְאוֹת שְׁשִׁמְעֵתִי מִהֲרָה ג' ר' יוֹסֵף סוֹפֵר שְׁלִיט"א הָאוֹתוֹת אַחֲרֵי דְדִי"ךְ הֵן הִלְכָה, לְרַמֵּז שֶׁהִלְכָה מִשְׁתַּלְשֶׁלֶת מִהֲסוּד שֶׁהוּא בְּחִינַת דְדִי"ךְ.

הָאוֹתוֹת לִפְנֵי נִ"ר הַשְּׁבִ"ת הֵן מְקוֹר א"ש לְפִי הַסֵּדֶר. לְרַמֵּז שֶׁשְׂרֵשׁ מִצּוֹת נִר שְׁבַת הוּא מִמְקוֹר הָאֵשׁ שֶׁל עֲמוּד הָאֵשׁ שֶׁהִיָּה בַּמִּדְבָּר, כַּמּוּבָא בְּגַמְרָא (שְׁבַת כג): שֶׁנֶּר שְׁבַת הוּא בְּבְחִינַת עֲמוּד הָאֵשׁ. דִּר' יוֹסֵף אָמַר לְאִשְׁתּוֹ לְהַדְלִיק אֶת הַנֶּר מִקֶּדֶם מִבְּעוֹד יוֹם, כְּשֶׁם שֶׁעֲמוּד הָאֵשׁ הִיָּה בָּא לְיִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר מִבְּעוֹד יוֹם.

הָאוֹתוֹת לִפְנֵי הַמִּ"ן זָר"ש, הֵן אוֹתוֹת נִ"ר דוּל"ק, לְרַמֵּז שֶׁהֵם בְּחִינַת נִר דְקִלְפָּה כַּמּוּבָא בְּסִפְר' מְבוּא לְחֻקְמַת הַקְּבֵלָה' (ח"א ש"ד פ"א), שֶׁהֵמֵן זָרַשׁ בְּגִימְטְרִיא אֵשׁ אֵשׁ, דָּאֵשׁ אֵשׁ הוּא זׁוּג דְקִלְפָּה.

הָאוֹתוֹת לִפְנֵי רִשְׁבִ"י הֵן קֵטְרָא, לְרַמֵּז עַל דְבָרֵי הַזֶּהָר בְּחֵד קֵטְרִיא אֵיִתְקַטְרְנָא, וְלִכְּן הָאוֹתוֹת לִפְנֵי, הֵינּוּ מֵעַל אוֹתוֹת רִשְׁבִ"י שֶׁדָּרְכֵן הוּא מִתְקַטֵּר בְּחֵד קֵטְרִיא.

הָאוֹתוֹת אַחֲרֵי יַחֲא"י הֵן כִּכ"ב ט', כִּי רִשְׁבִ"י נוֹלַד מִיַּחֲאִי וְהוּא נִרְמָז בְּאוֹתוֹת אַחֲרָיו, וְרִשְׁבִ"י הִיָּה הַכּוֹכָב בְּבְחִינַת חֵץ מִקְשֶׁת, שְׁנוֹלַד מִהַט' שֶׁמְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שִׁיּוּרָה חֲצִים - כּוֹכְבִים. כַּמּוּבָא בְּרִשְׁ"י (בַּמִּדְבָּר כד, יז) "דְרָךְ כּוֹכָב" לְשׁוֹן "דְרָךְ קִשְׁתּוֹ", שֶׁהַכּוֹכָב עוֹבֵר כַּחֵץ.

הָאוֹתוֹת לִפְנֵי הַר"ת שֶׁל שְׁבַע הַמִּזְלוֹת שִׁצ"ם חֲנֻכָּל, הֵינּוּ הָאוֹתוֹת שֶׁמְעַלְיָהּ, הֵן יַפְזָר לַמ"ד, לְרַמֵּז שֶׁיִּשְׁנֶה הַנְהַגָּה עֲלִיוֹנָה שֶׁל יַפְזָר לַמָּד שֶׁהִיא מֵעַל הַמִּזְלוֹת. וּמִי שֶׁמְפַזֵּר צְדָקָה לַמָּד בְּעוֹלָם הַזֶּה, מִתְקַשֵּׁר עִם מִדְרָגָה זו. לִכְּן צְדָקָה מְצִילָה מִמּוֹת וּמְכַל רַע, כִּי הִיא עוֹלָה מֵעַל הַמִּזְלָ שֶׁבּוּ נִגְזַר הַמּוֹת אוֹ שָׂאֵר גְּזֵרוֹת רַעוֹת.

הָאוֹתוֹת לִפְנֵי כְּגוּיִם הֵן טְבִילָה. לְרַמֵּז שֶׁלִּפְנֵי הַטְּבִילָה אֲנַחְנוּ בְּבְחִינַת גוּיִם. כִּי הַטְּמֵאָה שֶׁהַטְּבִילָה מוֹרִידָה הִיא בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה שֶׁהִיא מוֹרִידָה מִהַגּוֹי שֶׁמִּתְגַּיֵּר.

הָאוֹתוֹת לִפְנֵי וְאַחֲרֵי רִ"ז הֵן שְׁחו"ק, לְרַמֵּז שֶׁגְלוּי הִרְזַ עַל יְדֵי הַמְּשִׁיחַ עוֹרֵר אֶת הַשְּׁחוּק. וְכֵן שְׁחוּק בְּגִימְטְרִיא ב' פְּעָמִים רַז. וּבְגִימְטְרִיא אוֹר אֵין סוּף.

הָאוֹתוֹת אַחֲרֵי מְלָךְ מִלְכָה, הֵן מְמוֹן נוֹז"ל. כִּי סְעֵדַת מְלִיָּה מְלָכָה מִמְשִׁיכָה אֶת הַשְּׁפַע שֶׁל שְׁבַת לְשִׁשֶׁת יְמֵי הַחוּל, וּמְבִיאָה אֶת שְׁפַע הַמְּמוֹן שֶׁהוּא בְּסוּד מְזָל הַנוֹזֵל. לִכְּן אוֹמְרִים בְּסְעֵדָה זוֹ סִימָן טוֹב וּמְזָל טוֹב יְהֵא לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל. וּמְבַקְשִׁים עַל פְּרֻנְסָה.

הָאוֹתוֹת לִפְנֵי מְזִ"ק, הֵן צ"ל ט"ו. לְרַמֵּז שֶׁהַצֵּל שֶׁל יוֹם ט"ו תִּשְׁרִי בְּסִכָּה נִמְצָא לִפְנֵי הַמְּזִיק, וּמִמִּתִּיקוּ בְּשִׂרְשׁוֹ. וְכֵן הָאוֹתוֹת לִפְנֵי וְאַחֲרֵי לוּל"ב; כַּהֲכ"א, מִזְמ"ג, בְּאִ"ת ב"ש הֵן עֲצָר לִילִ"ת.

הָאוֹתוֹת לִפְנֵי שַׁח"ד הֵן גְזָר, וְהָאוֹתוֹת אַחֲרֵי שַׁח"ד תַּטְ"ה. לְרַמֵּז שֶׁהַשַּׁחַד מְטָה אֶת גְזָר הַדִּין, וְגוֹרֵם לְחַתֵּךְ אֶת הַדִּין בְּצוּרָה לֹא נְכוּנָה.

הָאוֹתוֹת אַחֲרֵי מִילָה הֵן מוּכָן, לְרַמֵּז שֶׁאַחֲרֵי בְרִית מִילָה מוּכָן הָאָדָם לְלַמֵּד תּוֹרָה.

הָאוֹתוֹת אַחֲרֵי מְלַ"ח קְרָבָן, הֵן מְגַר"ש סְט"ן, לְרַמֵּז שֶׁצָרִיךְ לְהַקְרִיב מְלַח עִם כָּל קְרָבָן, כִּי מְלַח מְסַמֵּל אֶת שְׂרֵשׁ הַגְּבוּרוֹת, כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאֵמֶר 'מְעַלֵּת הַגְּבוּרוֹת, לִכְּן יֵשׁ לוֹ כַּח לְסַלֵּק אֶת הַשְּׁטָן מִבֵּית הַמְּקֻדָּשׁ.

האותיות לפני יום כפור הן קיט"ל, הבגד של יום כפור שבו אנו נדמים למלאכים.

מובא בספר 'מחמדי ארץ' שהאותיות אחרי אברה"ם, הן אותיות בגוש"ן, שבזכות אברהם המשיכו בניו להוציא את הניצוצות מגשן והולידו את כלל ישראל במצרים.

האותיות מעל אותיות גש"ם, היינו לפני הן רל"ב, הן הגימטריא של ד' מלוי שמות הו"ה ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, לרמז שהגשם משתלשל משם הו"ה. וכן אותיות לק"ח המסמל את התורה כמו שכתוב (משלי ד, ב) "כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזבו" קודמות לאותיות מט"ר. ומטר מסמל את התורה שירדת מלמעלה למטה, ככתוב (דברים לב, ב) "יערף כמטר לקחי". וכן האותיות אחרי מט"ר הן ש"ן, כיון שהאות ש"ן מורידה את השפע מהקדשה לקלפה, ומסמלת את ירידת השפע למטה מטה עד עמקי הקלפות, לכן היא ההמשך של המטר שנוקמז באותיות שאחרי מט"ר.

א"ן עו"ד בחלוף אח"ס בט"ע מחפ"ש כ"ב, לרמז שאם רוצים לגלות איך אין עוד מלבדו תחפש בכ"ב אותיות, ותראה איך ה' מסתתר בכל דבר בעולם דרך האותיות. והוסיף הרה"ג ר' יוסף מאיר סופר שליט"א שהאותיות אחרי א"ן עו"ד הן כס"ף זה"ב לרמז שגם בכסף וזהב אין עוד מלבדו, ושהאדם לא יחשב חלילה שפחי ועצם ידי עשה לו את החיל של הממון, אלא הכל נמשך מהאין עוד מלבדו, ולכן זה באותיות אחרי.

סדר חילוף א"ת ב"ש [שבת קד.]	סדר חילוף א"ט ב"ח [סוכה נב:]	סדר חילוף א"ל ב"ם [שבת קד.]	סדר חילוף א"י"ק בכ"ר [זהר חדש פרשת אחרי]	סדר חילוף אח"ס בט"ע [שבת קד.]
א"ת	א"ט	א"ל	א"י"ק	אח"ס
ב"ש	ב"ח	ב"ם	בכ"ר	בט"ע
ג"ר	ג"ז	ג"ן	גל"ש	גי"ף
ד"ק	ד"ו	ד"ס	דמ"ת	דכ"ץ
ה"צ	ה"נ	ה"ע	הנ"ך	הל"ק
ו"פ	ו"ס	ו"ף	וס"ם	ומ"ר
ז"ע	ע"ל	ז"ץ	זע"ן	זנש"ת
ח"ס	פ"ך	ח"ק	חפ"ף	
ט"נ	צ"י	ט"ר	טצ"ץ	
י"מ	ק"ת	י"ש		
כ"ל	ר"ש	כ"ת		

אות	א"ת ב"ש	א"ט ב"ח [רש"י סוכה נב:]:	א"ל ב"ם	א"ק בכ"ר	אח"ס בט"ע
א	ת	ט	ל	י	ח
ב	ש	ח	מ	כ	ט
ג	ר	ז	נ	ל	י
ד	ק	ו	ס	מ	כ
ה	צ	נ	ע	נ	ל
ו	פ	ד	פ	ס	מ
ז	ע	ג	צ	ע	נ
ח	ס	ב	ק	פ	ס
ט	נ	א	ר	צ	ע
י	מ	צ	ש	ק	פ
כ	ל	פ	ת	ר	צ
ל	כ	ע	א	ש	ק
מ	י	ס	ב	ת	ר
נ	ט	ה	ג	ך	ש
ס	ח	מ	ד	ם	א
ע	ז	ל	ה	ן	ב
פ	ו	כ	ו	ף	ג
צ	ה	י	ז	ץ	ד
ק	ד	ת	ח	א	ה
ר	ג	ש	ט	ב	ו
ש	ב	ר	י	ג	ת
ת	א	ק	כ	ד	ז
ך		ה		ה	
ם		ק		ו	
ן		ר		ז	
ף		ש		ח	
ץ		ת		ט	

אות	אותיות אחרי	אותיות אחרי	אותיות לפני	אותיות לפני	אותיות לפני
	[שיטה א]	[שיטה ב]	[שיטת האריז"ל הידוע משם אכדט"ם]	[שיטת פענח רזא פרשת בראשית]	[שיטת ה'בן איש חי' בספר בניהו פרשת בראשית ופרשת וארא]
א	ב	ב	א	ת	[אין כלום]
ב	ג	ג	א	א	א
ג	ד	ד	ב	ב	ב
ד	ה	ה	ג	ג	ג
ה	ו	ו	ד	ד	ד
ו	ז	ז	ה	ה	ה
ז	ח	ח	ו	ו	ו
ח	ט	ט	ז	ז	ז
ט	י	י	ח	ח	ח
י	כ	כ	ט	ט	ט
כ	ל	ל	י	י	י
ל	מ	מ	כ	כ	כ
מ	נ	נ	ל	ל	ל
נ	ס	ס	מ	מ	מ
ס	ע	ע	נ	נ	נ
ע	פ	פ	ס	ס	ס
פ	צ	צ	ע	ע	ע
צ	ק	ק	פ	פ	פ
ק	ר	ר	צ	צ	צ
ר	ש	ש	ק	ק	ק
ש	ת	ת	ר	ר	ר
ת	א רבתי שמספרה 1000		ש	ש	ש
ך			י	י	ת
ם			ל	ל	ך
ן			מ	מ	ם
ף			נ	נ	ן
ץ			פ	נ	ן
			צ	פ	ף
			א רבתי שמספרה 1000		

גימטריאות של נקוד על פי תקוני זהר דף ז.

קמץ =	16
פתח =	6
סגול =	30
צירי =	20
שוא =	20
קובוץ =	30
חיריק =	10
חטף סגול =	50
חטף פתח =	26
חטף קמץ =	36
שורוק =	10
חולם =	10

פרק ו. על משמעות הגימטריא.

מובא בספר 'דגל מחנה אפרים' (חוקת) "על כן יאמרו המשלים באו חשבון". דהנה לפעמים כתוב בפנונות איזה סוד בגימטריא, וכשאינו עולה התבה להמספר ההוא אזי כתוב עם הפולל, ולפעמים עם האותיות, וצריך להבין זה, אך לפי עניות דעתי נראה שהוא על דרך שאומרים משל, ולמה הוא כי האומר הוא מבין שאי אפשר להם שבינו אותו הדבר כך, כי אם שבינו להם בדבר שרגילים בו ומתוכו יעמדו על הדבר ויכנס בלבם. כן הוא הדבר הזה שבאמת הא"י ז"ל וכן כל הצדיקים שבדור הפותחים פתח בתורה הקדושה להבין איזה דבר ואומרים גימטריא על זה הם הבינו ברוח קדשם שרש הדבר ההוא שיש באותו הדבר סוד ההוא, אך להלביש הדבר לפני השומעים צריך שיאמר בענין גימטריא, לכך אומר תמיד לפי מה שהוא עולה או עם התבות והנקודות כדי להלביש הדברים שיוכלו להבינם שמרמז בו סוד זה, וזה יש לומר שמרמז בפסוק כי "כן" הוא מספר ס"ד, והוא שאמר "על כן" היינו על איזה סוד כשרוצים אנשי השם לגלות, "יאמרו המשלים" היינו אותם הדורשים התורה בבחינת משל, "באו חשבון" רצה לומר שמביאים אותו אל חשבון גימטריא כדי להבינם. ורואים שגימטריא היא בחינת משל שמוריד את האור לדרגה נמוכה יותר כדי שנוכל להבינו. ונראה לבאר דבריו שהרי כל דבר הקים בעולם יש לו שרש ונשמה בעולמות העליונים. השרש של כל דבר למעלה הוא מאותיות התורה, כמאמר חז"ל אסתכל באורייתא וברא עלמא. האותיות הן אור אין סופי שאין בו הגבלה, אמנם כשאותיות התורה נאצלות לנבראים גשמיים הן נהפכות למספרים, כראוי לעולם הגשמי שיש בו הגבלות ומספרים. [מספר מסמל גבול, שהדבר מגיע עד למספר מסים ולא יותר]. וכשאנו רואים שני דברים שהשתלשל בהם אותו מספר - גימטריא, זה אומר שחייב להיות קשר ביניהם, והמספר הוא בחינת משל להבין את הנמשל שהוא עולם האותיות שמעליו. ויוצא לדברינו שרמזים היוצאים מחלופי אותיות ומלויי אותיות, גבוהים

בהרבה, מרמזים היוצאים מגימטריא ושאר הרמזים שבמספר. כי הם מראים את הרמז בקומת האותיות עצמה
בשרש, עוד לפני שירדה לקומת המספרים.

קומת המספרים משתייכת על פי תורת הסוד לספירת המלכות שהיא התחתונה מכל הספירות, היינו כשאור
התורה משתלשל למטה למלכות הוא משתלשל גם למספרים. וכפי שמובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א
שהמלה **ספירה** היא בלשון נקבה כי ספירת המלכות היא בחינת נקבה, וכן כל הספרות **אחת שתיים שלש וכו'**
נאמרו בלשון נקבה. וכן הפסוק שמרמז על **חשבון** הגימטריאות (שיר השירים ז, ה) "**עיניך ברכות בחשבון**" נאמר
על ספירת המלכות בלשון נקבה.

כאשר רואים שני דברים שהשתלשל בהם אותו מספר - גימטריא, זה אומר שחייב להיות קשר ביניהם. אף שלא
תמיד אנחנו מבינים את הקשר, ופעמים הם נראים כדבר והפוכו, יתכן קשר בבחינת זה לעמת זה, היינו שאחד
הוא בקדשה, והשני הוא המקביל שלו בטמאה.

אמנם רבים המקרים שרואים מיד קשר בין שני מספרים כמו לדגמא **תמר** ו**שמש** שעולים כל אחד למספר
640, ונתן להסביר בקלות את הקשר ביניהם; כי הצדיק שמאיר את העולם נמשל לתמר, ונמשל לשמש.

וכן מובא בשם הגר"א ('קול התור') **כל הרמזים פלולים במספרים לפי סוד "המוציא במספר צבאם לכלם
בשם יקרא"** היינו שכל נברא מהנבראים יש לו מספר יסודי בפני עצמו, והיעוד של כל אחד מהם
לפי שמו ומספרו היסודי נרמז בתורה בסוד מעשה וחשבון היינו בחשבונות שבאותיות התורה
בגימטריאות ונוטריקון. וכאמרם: **"לכו חזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ"** אל תיקרי שמות
אלא שמות. פרפראות לחכמה הם הכלים המקבלים את הסגלות העליונות מעולם האצילות
במלויין ומלויין דמלויין עד אין סוף, וכל יצירה וכל אדם לפי תפקידיו הכלליים והפרטיים מרמזין
בשמו של כל אחד, ומרמז בתורה במספר גימטריאות. והפלל כי כל מה שהיה הנה ויהיה עד עולם
הפלל כלול בתורה מבראשית עד לעיני כל ישראל, ולא הפללים בלבד אלא אפלו פרטיו של כל מין
ומין ושל כל אדם בפרט, וכל מה שארע לו מיום הולדו עד סופו וכל גלגוליו וכל פרטיו ופרטי
פרטיו וכן של כל מין בהמה וחיה וכל בעלי חי שבעולם וכל עשב וצומח ודומם וכל פרטיהם
ופרטי פרטיהם בכל מין ומין ואישי המינים עד לעולם ומה שיארע להם ושרשם. בעקבתא
דמשיחא מתגבר הסטרא אחרא בכל, ביחוד לגבי פנימיות התורה ונגד גלוי הסודות של חשבונות
הגימטריאות הנוגעים לעקבות משיחא, אשר על זה פונת חז"ל חכמת סופרים תסרח, ועל זה
נאמר **"אשר חרפו עקבות משיחך"**. אך בהגיע הקץ האחרון, קץ הימים, יקום הנאמר **"כל גיא
ינשא"** אינו גימטריאות וכו'. הרבה רמזין ראה רבנו בתנ"ך על שליחותו הקדושה באתחלתא
דגאלה, וכל רמז היה גדול וקדוש בעיניו פאורים ותמים על פי חז"ל **"שמא גרים"**, היינו השם גורם
לכל אחד לדעת את שליחותו מן השמים. כלל גדול הוא ברמזי נוטריקון וגימטריאות, כל רמז
המרמז להנרמז צריך להיות במלה או בפיסקא המפרשת בתנ"ך או בחז"ל ככתבה וכלשונה, וכל
נרמז הבנוי על פיסקא של הרב מלים שאינו נמצא בצורתו בתנ"ך או בחז"ל אין לו שום ערך
ברמיזין קדישין.

מְצִינוּ בַּגְּמָרָא (סנהדרין צח.) שְׁהַמְשִׁיחַ יוֹשֵׁב בְּשַׁעְרֵי הָעִיר רוּמִי וְשֵׁם הוּא סוּבַל יְסוּרִים לְכַפֵּר עוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. נִרְאָה דְלָכֵן הוּא יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הָעִיר דְשַׁעַר הָעִיר הַגִּשְׁמִי מְסַמֵּל אֶת שַׁעַר הָעִיר הַרוּחָנִי לְמַעַלָּה. וְכֵשֶׁם שְׁדָרְךָ שַׁעַר הָעִיר הַגִּשְׁמִי נִכְנָס כָּל הַשְּׁפַע הַגִּשְׁמִי הַבָּא לְעִיר, כִּף זֶה בְּשַׁעַר הָעִיר הַרוּחָנִי, וּבְמָקוֹם זֶה נִמְצָאִים הַמְקַטְרָגִים שְׁמוֹנְעִים מֵהַשְּׁפַע לְהַכְנִס לְעִיר, לְכֵן בְּמָקוֹם זֶה סוּבַל הַמְשִׁיחַ. דְיְסוּרִים אֵלוּ מְסַלְקִים אֶת הַמְקַטְרָגִים וְהַשְּׁפַע מִמְשִׁיף לְזֶרֶם לְעִיר. וְכֵן בְּאַרְנוּ בְּמֵאמֵר 'חֲשַׁמֵּל אוֹת' שֶׁשַׁעַר הַמֶּלֶךְ הוּא בְּבַחֲיִנַת עֶטְרָה שְׁבִיטוֹד שְׁשֵׁם עוֹבֵר הַשְּׁפַע מֵהַדָּרְךְ הַמְסַמֵּלֶת אֶת הַיְסוּד לְעִיר הַמְסַמֵּלֶת אֶת הַמְּלֹכוּת. מְצִינוּ בַּמְּשֻׁנָּה (זבחים נג.) חֲטָאת הַצְּבוּר וְהַיְחִיד. אֵלוּ הֵן חֲטָאת הַצְּבוּר. שְׁעִירֵי רֵאשֵׁי חֲדָשִׁים וְשֶׁל מוֹעֲדוֹת שְׁחִיטָתוֹ בְּצַפּוֹן וְקַבּוּל דָּמֹן בְּכָלִי שָׂרַת בְּצַפּוֹן וְדָמֹן טְעוֹן אַרְבַּע מִתְּנוֹת עַל אַרְבַּע קָרְנוֹת. כִּיצַד. עֵלָּה בַּכֶּבֶשׂ וּפְנָה לְסוּבָב וּבָא לוֹ לְקַרְןֵי דְרוּמִית מְזֻרְחִית. מְזֻרְחִית צְפוֹנִית. צְפוֹנִית מְעֲרָבִית. מְעֲרָבִית דְרוּמִית. שְׁיָרִי הַדָּם הִיָּה שׁוֹפֵף עַל יְסוּד דְרוּמִי. וּבְאֵר הַרְהִ"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שְׁלָכֵן שְׁיָרִי הַדָּם הִיָּה שׁוֹפֵף עַל יְסוּד דְרוּמִי. לְרַמֵּז שְׁאֵת שְׁיָרִי הַדִּינִים הַנִּרְמָזִים בְּדָם, שׁוֹפְכִים עַל הַמְשִׁיחַ שְׁיֹשֵׁב בְּשַׁעְרֵי רוּמִי, וְסוּבַל יְסוּרִים שֶׁל פְּצָעִים וְדָם לְכַפֵּר עוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כִּי יְסוּד הוּא בְּחִינַת שַׁעַר כְּדִלְעִיל. וְכֵן הַמְקַטְרָג בְּגִימְטְרִיא 357, וְשֶׁטֶן בְּגִימְטְרִיא 359, וְהַמְסַפֵּר שְׁמַפְרִיד בִּינֵיהֶם וּמוֹנֵעַ מֵהַשְּׁטֵן לְקַטְרָג, הוּא מְשִׁיחַ בְּגִימְטְרִיא 358. וְהוֹסִיף הַרמ"ז שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב (ישעי' ח, י) "עֲצוּ עֲצָה וְתַפְּרוּ דְבָרֵי דְבָר וְלֹא יָקוּם כִּי עֲמָנוּ אֵל". ר"ת דְר"ד וְס"ת רוּמ"א, לְרַמֵּז שְׁבִזְכוּת דְר"ד שְׁיֹשֵׁב בְּרֵאשֵׁי הַתְּבוּת, בְּבַחֲיִנַת שַׁעַר הָעִיר, ה' מִפְּרָ אֶת עֲצַת רוּמ"א שְׁיֹשֵׁבִים בְּסוֹפֵי הַתְּבוּת. כְּמוֹבָא בְּסַפֵּר 'הַלְקוּטִים' לְהַאֲרִיז"ל (בראשית כט) שְׁרֵאשֵׁי תְבוּת הֵם בְּחִינַת חֲסָדִים, וְסוֹפֵי תְבוּת הֵם בְּחִינַת גְּבוּרוֹת, וְהַחֲסָדִים שֶׁל דוֹד הַמֶּלֶךְ מִמְתִּיקִים אֶת הַגְּבוּרוֹת שֶׁל רוּמִי. [ולפי זה יוצא שמימצאים באות שניה ושלישית באמצע התבה יהיו בחינת קו האמצע של התבות שהוא הגבוה מכולם ומבריח מהקצה לקצה, היינו מהכתר עד המלכות והיחיד שנקרא אמת וכו'].

פָּרָק ז. עַל מְשֻׁנְעוֹת הוֹסֵפֶת כּוֹלֵל בְּגִימְטְרִיא.

מוֹבָא בְּרַבְּנֵי בְּחִי' (במדבר ו, כג) "אָמור לָהֶם". אָמור מְלֵא, שֶׁהוּא רמ"ח עִם הַמֶּלֶה, כִּי הַבְּרָכָה נִבְלַעַת בְּרמ"ח אֵיבָרִים שְׁבָאָדָם, וְחֲסָרוֹן הָאֶחָד הוּא אֵבֶר הַלֵּב שְׁמִמְנוּ וְשֶׁתְּרָגוּ כָּל שְׂאֵר הָאֵיבָרִים וְכָלֵן תְּלוּיִם בּוֹ, וּמָה שְׁנִסְתָּר מִן הַמְסַפֵּר כִּי הוּא כְּנֻגַד הַשְּׂכִינָה הַשׁוֹרָה עַל כַּפֵּי הַפֶּה וְנִסְתָּרַת שֵׁם שֶׁהִיא לֵב הַשָּׁמַיִם שְׁמִמְנוּ יִתְבָּרְכוּ הָעֲלִיוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים.

וְכֵן מוֹבָא בְּרַבְּנֵי ק' (שופטים ט, ה) מְנַהֵג הַלְשׁוֹן הוּא בְּמָקוֹמוֹת שֶׁלֹּא יִפְחוֹת חֶשְׁבוֹן הַכוֹלֵל בְּעִבוּר אֶחָד, כְּמוֹ "כָּל הַנֶּפֶשׁ הַבָּאָה לְיַעֲקֹב מִצְרֵימָה שְׁבָעִים", "אַרְבָּעִים יָכְנוּ".

וְכֵן מוֹבָא בְּבַעַל ה'טוֹרִים' שְׁיַעֲקֹב אָמַר "אֶפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה כְּרֵאוּבֵן וְשָׁמְעוֹן יִהְיוּ לִי" כִּיֵּן שְׁאֶפְרַיִם מְנַשֶּׁה בְּגִימְטְרִיא רֵאוּבֵן שְׁמְעוֹן, וּבְסַפֵּר 'בְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר' לוֹמֵד מִכָּאן שְׁאֶפְשֵׁר לְהוֹסִיף כּוֹלֵל, כִּי מְנַשֶּׁה אֶפְרַיִם הֵם מְסַפֵּר אֶחָד יוֹתֵר. וְנִרְאָה לְבָאֵר עַל פִּי מָה שְׁמוֹבָא מֵהַרְהִ"ג ר' מִשֶּׁה צוּרִיָּאל שְׁלִיט"א שְׁכוֹלֵל בְּגִימְטְרִיא שֵׁם אֱלֹהִים, כְּמוֹבָא מֵהַר"א חֲבֵר זצ"ל (פתיחי שערים מ"ד ומ"ו פ"ז) שְׁכוֹלֵל מְסַמֵּל אֶת שְׁרֵשׁ הַמֶּלֶה. וְיוֹצֵא לְפִי זֶה שְׁרֵאוּבֵן שְׁמְעוֹן הֵם

בגיימטריא **מְנַשֶּׁה אֶפְרַיִם** עם הכולל. כי בכולל שהוא השרש, היו מְנַשֶּׁה וְאֶפְרַיִם צְרִיכִים לְהִיּוֹת כְּמוֹ רְאוּבֵן וְשִׁמְעוֹן וְלִהְיוֹלָד מֵעֵקֶב.

בְּתִקּוֹן שֶׁעָשָׂה מִשֶּׁה לַחֲטָא הֶעֱגַל כְּתוּב (שמות לב, כ) **"וַיִּקַּח אֶת הָעֵגֶל אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׂרֹף בָּאֵשׁ וַיִּטְחֵן עַד אֲשֶׁר דָּק".** עֵגֶל בְּגֵימְטְרִיא **"דָּק"** עם הכולל, כי כולל מסמל את שרש המלה ומשה נסה לתקן את העגל על ידי החזרתו לשרשו בקדשה.

שְׁמַעְתִּי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א **שְׁסַנְגוֹר** בגיימטריא אחד יותר **מִקְטָגוֹר**. נראה לבאר שיש כאן רמז **שְׁקָטָגוֹר** עם הכולל בגיימטריא **סַנְגוֹר**, כי כולל מסמל את השרש של הקטגור שהוא גם מהחסד של הסנגור, כפי שבארנו במאמרי 'מעלת הגבורות' ששרש הגבורות מהחסדים. וכן **גִּיהֲנָם** עם הכולל בגיימטריא **מְדִינָה**. לרמז ששרש הגיהנם שנגרמז בכולל הוא במדת הדין. וכמו שאומרים בתפלה **מְדִינָה שֶׁל גִּיהֲנָם**.

מוֹבָא ב'שער הפנונות' להאריז"ל (סוכות ח"ב ע' רצז), וכן נפסק ב'משנה ברורה' (תרנב סק"ד), שיש הדור ועדיפות לברך ולנענע את הלולב בתוך הסכה דוקא. דסכה היא המקיף, ולולב הוא הפנימי, לכן יש ענין לנענע את הלולב בסכה כדי להתקשר עם המקיף יחד עם הפנימי, וכן **צ' נְעַנְוִיעִים** שיש בכל יום עם הכולל המסמל את השרש עולה **צ"א** כְּמִנְיֵן **סוּפָה**, כי הסופה היא הכולל של הלולב, היינו המקיף המסמל את השרש. וכן סף כל הנענועיים בששה ימים 540 עם הכולל בגיימטריא **יִשְׂרָאֵל**. כמובא במדרש (ילקוט אמור תרנא) **לְפִי שִׁישְׂרָאֵל וְשָׂרֵי אַמּוֹת הָעוֹלָם נִכְנָסִים לְדִין לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִמָּה שִׁישְׂרָאֵל יוֹצֵאִין מִלְּפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלוֹלְבֵיהוֹן בִּידְהוֹן, אֲנִן יוֹדְעִין דִּישְׂרָאֵל אֵינּוֹן נְצַחְוִיא.**

מְצִינּוֹ בזהר (אחרי מות עג): **הַתּוֹרָה נִקְרְאת בְּרִית, וְהַקְּב"ה נִקְרָא בְּרִית, וְזֶה הַרְשָׁם הַקְּדוֹשׁ נִקְרָא בְּרִית, וְעַל כֵּן הַכֹּל נִקְשָׁר זֶה בְּזֶה, וְלֹא נִבְדַּל זֶה מִזֶּה.** ומובא מהרה"ג ר' אליהו שטרן זצ"ל שבגיימטריא עם האותיות בגיימטריא **תוֹרָה**, ונראה לבאר מדוע צריך להוסיף את האותיות שהן הכוללים, כי כולל מסמל את השרש. והשרש של בני ישראל הוא בתורה שמחברת אותם לקב"ה.

כְּתוּב (בראשית כד, מב) **"וְאָבָא הַיּוֹם אֶל הָעֵין וְגו'".** אֲלֵיעֶזֶר בְּלֵי הָאוֹת **ע' שְׁבוּ** בגיימטריא **אֲבָרְהָם**, וכשאליעזר עשה את השליחות החשובה ביותר לאברהם, להביא שדוך ליצחק, הוא הגיע למדרגת שמו בלי האות **ע"ן**, להיות כמספר **אֲבָרְהָם** שלוחו כמותו ממש. וכן **אֲלֵיעֶזֶר** עם האותיות בגיימטריא **עֶבֶד אֲבָרְהָם**, לכן הוא אמר באותו יום (בראשית כד, לד) **"וַיֹּאמֶר עֶבֶד אֲבָרְהָם אֲנִי"**, שזכה להיות עבד אברהם בעצמותו בבחינת **"אֲנִי"**, ולכן צריך להוסיף לגיימטריא את האותיות, שהן הכוללים שמסמלים את השרש ממש הוא ינק. (בביאור זה סייעני הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א).

מְצִינּוֹ בגמרא (ברכות לב): **אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר גְּדוּלָה תַעֲנִית יוֹתֵר מִן הַצְּדָקָה, דְּזָה בְּגוּפוֹ וְזָה בְּמִמּוֹנוֹ, וְלִכְאוּרָה קָשָׁה מְדוּעַ גְּדוּלָה תַעֲנִית שֶׁהִיא בְּגוּפוֹ, מִצְּדָקָה שֶׁבְּמִמּוֹנוֹ, הֲרִי לְצַדִּיקִים מְמוּנָם חָבִיב מִגּוּפָם. נִרְאֶה לִישֵׁב דָּאָף עַל פִּי שֶׁבְּצַדָּקָה מִנַּח בְּמִמּוֹן כֹּל כַּח גּוּפוֹ וְנִפְשׁוֹ, מִכָּל מְקוֹם בְּתַעֲנִית זֶה מִמֶּשׁ חֲלָבוֹ וְדָמוֹ, וּמַעֲלָה אֶת כָּל גּוּפוֹ לַה' מִמֶּשׁ, עַל יְדֵי הַתַּעֲנִית, מֵה שְׂאִין כֹּן בְּצַדָּקָה שֶׁכָּל כַּח גּוּפוֹ מְלַבֵּשׁ בְּצַדָּקָה. וְכֵן מְצִינּוֹ בְּגַמְרָא (שבת קמ:): שְׁכַדְאֵי לְבַבְזָא מְמוֹן עַל מְאָכְלִים בְּרִיאִים לְגוּף, אִף שְׁלִכְאוּרָה יֵשׁ כָּאֵן "בַּל תִּשְׁחִית" לְמִמּוֹן, בַּל תִּשְׁחִית דְּגוּפָא עַדִּיף. וְרוֹאִים שֶׁהַגּוּף חָשׁוּב יוֹתֵר מִהַמְמוֹן. וְכֵן תַּעֲנִית עִם הַכּוֹלָל בְּגֵימְטְרִיא **עוֹלָם שָׁנָה נֶפֶשׁ**, כי כולל מסמל את השרש, ויש כאן רמז ששרש התענית מכל העולם שנה נפש, והיא יותר מממון שיש בו נפש בלבד.**

פָּרָק ח. על משמעות הפיכת מספרים חזרה לאותיות.

יש פעמים שרוצים להראות את השתלשלות המדרגות מהתורה לעולמות נמוכים יותר בעמקי הקלפות, באפן הזה צריכים גם להשתמש ברמז להוריד אותו מדרגה לדרגה, היינו להפך אותיות למספרים, ולהפך שוב את המספרים לאותיות, לדגמא א' שמספרה 1 תהפך לאחד, ואת האחד נהפך שוב למספר 13 או לרמז אחר שטמון בו.

לדגמא, מצות תפלין: התורה קוראת לתפלין בשפת אמות העולם, כמובא בגמרא (מנחות לד:): **"לְטַטֵּף בֵּין עֵינַיִךְ טַט בְּכַתְפֵי שְׂתִים, פֶּת בְּאַפְרִיקֵי שְׂתִים, וְאָנוּ קוֹרְאִים לְתַפְלִין בְּשֵׁם תַּפְלִין** שהוא לשון תרגום, לרמז שהשם תפלין ירד לעמקי הקלפות לבחינת תרגום. ושמעתי מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהר"ת של האותיות של המספר שם יהו"ה עשר חמש, שש חמש, מרמז באותיות שקודם **טטפ"ת, חחע"ש**, ולכן הוא נרמז באותיות שמעל האותיות **טטפ"ת** בשרש שלו. וכיון שהאור יורד למקום נמוך, לכן הרמז הוא בבחינת האותיות של המספר ששייך למדרגות התחתונות.

פָּרָק ט. המספר המסתתר.

מובא באריז"ל שהאות י' היא בחינת חכמה, והאות ה' היא בחינת בינה, והרגל הקטנה של האות ה' מסמלת את נקדת החכמה שנמצאת תמיד בתוך הבינה. ושמעתי מהרה"ג ר' שלמה תם שליט"א שהמספר שמסתתר בין אותיות **חכמ"ה**, היינו בין הח' לכ', ובין הכ' למ', ובין המ' לה', עולה כמנין **בינ"ה** שמחברת תמיד עם החכמה. והמספר שמסתתר בין אותיות **בינ"ה** על אותה דרך, עולה **כחכמ"ה**. לרמז שספירת הבינה דומה לחכמה, **כחכמה** משום שהחכמה מחברת אליה תמיד. וכן חכמה ובינה נמשלו לשמן ושמיני, וההבדל בין **שמן לשמיני**, הוא שבשמיני נוספו שתי אותיות י' מעבר לשמ"ן, ורואים שהמספר **כ'** נוסף לבינה יותר מהחכמה בגלל שיש בבינה התפשטות. ולכן האותיות שמסתתרות בין אותיות בינה הן **כחכמ"ה** בתוספת כ'. והרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א באר ש**כחכמ"ה** מרמז על **כ"ח החכמה** שטמון בבינה.

וכן המספר שמסתתר בין אותיות **ממו"ן** הוא מספר **78** כמנין **לח"ם** לרמז שהשפעת הלחם מסתתרת בממון. ובתוך אותיות **לח"ם** מסתתר מספר **54** כמנין **מט"ה**, וכמו שכתוב (תהילים קה, טז) **"וַיִּקְרָא רָעַב עַל הָאָרֶץ כָּל מִטָּה לָחֶם שָׁבֵר"**. וכן המספר שמסתתר בתוך אותיות **אח"ד** הוא **11** המסמל אחדות ה'. וכן המספר שמסתתר בתוך אותיות **גש"ם** הוא **557** כמנין **תקון עם הכולל**. כמובא ב'שער הפנויות' להאריז"ל (העמידה רמג) **שטל מטור** בגימטריא **רפ"ח**, [או **חרף**] וכשמתפללים ותן טל ומטר לברכה, מכונים לברר רפ"ח, כי הגשם עושה את התיקונים הגדולים ביותר. וכן המספר שמסתתר בתוך אותיות **מט"ר** הוא **222** כמנין **יא"ר**, כמובא בגמרא (תענית ז:): **שהגשם נקרא אור**.

פָּרָק י. חֲמֵשׁ 'בֵּינוּ שְׁנוֹת דּוֹר וְדוֹר'.

6000 פְּסוּקִים בַּתּוֹרָה כְּנֶגֶד שֵׁשֶׁת אֲלָפִים שָׁנָה שְׁהֶעוֹלָם קָיָם.

[פרק זה נכתב בסיוע הרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהוציא לאור חומש 'בינו שנות דור ודור'. ובסיוע הרה"ג ר' אברהם

מייזלעס שליט"א ממונטריאול שכתב מאמר בענין הזה בספרו 'מטבע של אברהם'].

מוֹבָא בְּסֵפֶר 'מַעֲשֵׂה תוֹרָה' בְּשֵׁם הַגֵּר"א (שער מ"ט) שֵׁישׁ בַּתּוֹרָה קְרוֹב לִ6000 פְּסוּקִים כְּנֶגֶד שֵׁשֶׁת אֲלָפִים שָׁנָה שְׁהֶעוֹלָם קָיָם. כִּי הָעוֹלָם מִשְׁתַּלְשֵׁל מִהַתּוֹרָה וְהוּא חֵלֶק מִמֶּנָּה. כַּמּוֹבָא בְּזֵהר (תְּרוּמָה קסא.) אֶסְתַּכַּל בְּאוֹרֵייתָא וּבְרָא עֲלֵמָא. וְכֵן מוֹבָא בְּרֹקַח' (מַעֲשֵׂה רֹקַח וּלְךָ עֵמוּד מַג) מְלַמֵּד שֶׁנִּי שְׁעָרֵי בֵּינָה הַפֶּל נִכְלָל בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה, וְלָזֶה נִרְאֶה לְעֵנִיּוֹת דַּעֲתִי לומר בְּדָרְךָ אֶפְשָׁר דְּבִאֲמַת בַּתּוֹרָה שֶׁל מַעֲלָה יֵשׁ שֵׁשֶׁה אֲלָפִים פְּסוּקִים בְּמִכּוֹן כְּנֶגֶד שְׁנוֹת עוֹלָם [פְּסוּק לְשָׁנָה פְּסוּק לְשָׁנָה] אִךְ לְמִשָּׁה רַבִּינוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם נִתֵּן רַק מ"ט שְׁעָרִים דְּהֵינּוּ 5880 פְּסוּקִים. [כְּשֶׁתַּחֲלַק שֵׁשֶׁת אֲלָפִים לְנִי חֲלָקִים מַגִּיעַ לְכָל חֵלֶק ק"כ וְלִכְךָ נִחְסַר בַּתּוֹרָה שְׁלֵנוּ ק"כ פְּסוּקִים] אִךְ יִקְשֶׁה לָךְ שְׁהָרִי לְפִי הַגְּמָרָא [קִידוּשֵׁין ל.]. יִשְׁנֶן 5888 פְּסוּקִים, וְנִרְאֶה לְעֵנִיּוֹת דַּעֲתִי דְדָבָר זֶה יִשְׁבוּ חַז"ל, וּמִשָּׁה רַבִּינוּ זְכָה בְּיוֹם מוֹתוֹ לְשַׁעַר הַחֲמִישִׁים, וְזֶהוּ כּוֹנֵת הַפְּסוּק "וַיַּעַל מֹשֶׁה מֵעֲרַבּוֹת מוֹאָב" [מוֹאָב בְּגִימְטְרִיא מ"ט], "אֶל הַר נֹב" ו" כְּלוֹמַר נ' בּוֹ, שֶׁהִשִּׁיג בְּשַׁעַר הַנִּי". הֵינּוּ שֵׁישׁ בַּתּוֹרָה בְּשָׁמַיִם 6000 פְּסוּקִים כְּנֶגֶד 6000 שָׁנִים שְׁהֶעוֹלָם קָיָם, פְּסוּק כְּנֶגֶד שָׁנָה. וְלַמַּעֲשֵׂה חֲסָרִים 120 פְּסוּקִים שֶׁהֵם אֶחָד חֲלָקֵי נ' 6000, כִּי מִשָּׁה לֹא הִשִּׁיג אֶת שַׁעַר הַנִּי. וּמָה שְׁנוֹסְפוּ עוֹד 8 פְּסוּקִים בְּסוֹף הַתּוֹרָה, זֶה מִטַּעַם שֶׁמִּשָּׁה הִשִּׁיג בְּזִמְנָן מִיִּתְתּוֹ אֶת שַׁעַר הַנִּי כְּשֶׁעָלָה עַל הַר נֹב, נ' בּוֹ, וְאֵלוּ הֵם 8 פְּסוּקִים מִסְּמָלִים אֶת הַהִשְׁגָּה בְּזִמְנָן מִיִּתְתּוֹ מִשָּׁה.

וְכֵן שִׁמְעֵתִי מִהַרְה"ג ר' א. כָּלִיל שְׁלִיט"א שְׁאֵמַנֵּם בְּגִמְטְרִיא (קִידוּשֵׁין ל.) מוֹבָא שֵׁישׁ 5888 פְּסוּקִים בַּתּוֹרָה, סֵפֶר הַתּוֹרָה שְׁלֵנוּ מִתַּחֲלַק לְפִי הַמְּסוֹרָה כְּדִלְקַמֵּן לִ5845 פְּסוּקִים, וְחֲסָרִים לְנוּ 43 פְּסוּקִים, וְרָצָה לִישֵׁב שְׁאוּלֵי צְרִיךְ לְחַלֵּק אֶת שִׁירַת הָאֲזִינוּ לְשָׁנִים, כִּי יֵשׁ בָּהּ 43 פְּסוּקִים, וְכִמוּ שְׁרוּאִים אֶת צוּרַת שִׁירַת הָאֲזִינוּ שֶׁהִיא נִכְתְּבַת בְּסֵפֶר תּוֹרָה מִחֲלֻקַּת לְשָׁנִים.

וְנִבְאָר אֶת יְסוּדוֹת מִנֵּן הַפְּסוּקִים: מוֹבָא בְּמִסְרַת הַש"ס (קִידוּשֵׁין ל.) שֵׁישׁ שְׁתֵּי מְסוֹרוֹת בְּחַז"ל בְּמִנֵּן הַפְּסוּקִים, או 5845, או 5842, וְלַמַּעֲשֵׂה אִם נִמְנָה אֶת הַפְּסוּקִים בְּחֲמִשִּׁים שְׁבַעֲדִינוּ נִגִיעַ לִ5846, וְהַבְּאוּר בְּכָל זֶה הוּא: שְׁבַעֲשָׁרַת הַדְּבָרוֹת יִשְׁנֵם ג' מִהַלְכִים בְּמִנֵּן הַפְּסוּקִים; הַמִּנֵּן בְּחֲמִשִּׁים נוֹתֵן י"ג פְּסוּקִים גַּם בְּפִרְשַׁת יִתְרוֹ וְגַם בְּפִרְשַׁת וְאֶתְחַנֵּן, הַמִּנֵּן שֶׁל טַעַם תַּחְתּוֹן בְּסֵפֶר תּוֹרָה נוֹתֵן י"ב פְּסוּקִים בְּכָל אֶחָד, וְהַמִּנֵּן שֶׁל טַעַם עֲלִיוֹן נוֹתֵן ט' פְּסוּקִים בְּכָל אֶחָד. וּבְנוֹסָף יִשְׁנוּ הַפְּסוּק (בְּרֵאשִׁית לָה, כב) "וַיְהִי בְּשָׁכֵן יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ הַהוּא וַיִּלְךְ רְאוּבֵן וַיִּשְׁכַּב אֶת בִּלְהָה פִּילְגֶשׁ אֲבִיו וַיִּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל וַיְהִי בְּנֵי יַעֲקֹב שָׁנִים עֶשְׂרִי", שְׁבַטְעַם הַתַּחְתּוֹן הוּא שְׁנֵי פְּסוּקִים וּבְטַעַם הַעֲלִיוֹן הוּא פְּסוּק אֶחָד. וְלִפִּי זֶה נִבְאָר אֶת שְׁתֵּי הַשִּׁיטוֹת בְּמִסְרַת הַש"ס: הַשִּׁיטָה שְׁמִנְתָּה 5845 מוֹנָה לְפִי טַעַם תַּחְתּוֹן שְׁמַגִיעַ לִ5845, וְהַשִּׁיטָה שֶׁל 5842 מוֹנָה אֶת הַדְּבָרוֹת שֶׁל יִתְרוֹ לְפִי טַעַם תַּחְתּוֹן, וְאֶת הַדְּבָרוֹת שֶׁל פִּרְשַׁת וְאֶתְחַנֵּן לְפִי טַעַם עֲלִיוֹן, או הַהֶפֶךְ, וְלִכֵּן הִיא מוֹרִידָה ג' פְּסוּקִים. [בַּתּוֹכָנָה הַכְּנִסְנוּ אֶת הַמִּנֵּן לְפִי הַמְּסִרַת שֶׁל 5845, כִּי הַמִּנֵּן שֶׁל 5846 הוּא לֹא מְסִרַת וְלֹא יְדוּעַ מְקוּרוֹ. עַל כֵּן אֲנִכִי וְלֹא יְהִי לָךְ יְהִי פְּסוּק אֶחָד, וְהַפְּסוּק שֶׁל "וַיְהִי בְּשָׁכֵן יִשְׂרָאֵל"

מתחלק לשנים. בנוסף, תמיד אפשר לחשב את הפסוק "ויהי בשון ישראל" כמו טעם עליון, ונוכל תמיד להתייחס לפסוק שלפניו במספר].

ונביא כמה דגמאות מתוך מאמר נרחב שכתבנו בענינו, נתן לקבל את המאמר המלא בבקשה למייל דלקמן.

הפסוק "וישמע יתרו וגו'" הוא הפסוק ה-2002 מתחלת פסוקי התורה, ומרמז על אלפים שנות תורה.

הפסוק "ויסע דגל מחנה בני יהודה" הוא הפסוק ה-4000 מתחלת פסוקי התורה, ומרמז על אלפים שנות משיח.

הפסוק (בראשית לב, א) "ויעקב הלך לדרכו" הוא הפסוק ה-930 מתחלת התורה, ובשנת 930 לבריאת העולם נפטר אדם הראשון, וכפי שמצינו בגמרא (ב"מ פד.) **שופריה דיעקב אבינו מעין שופריה דאדם הראשון.**

הפסוקים של גזרת "ויצו פרעה לכל עמו לאמר כל הבן היולד היארה תשליכהו", וגזרת העבודת פרך במצרים החל מהפסוק השני של חמש שמות, שהוא הפסוק ה-1536 מתחלת התורה, מקבילים לשנים בהן בנה נח את התבה משנת 1536 לבריאת העולם ואילך. ומובא ב'שער הפנונת' להאריז"ל שבני ישראל במצרים היו גלגול של דור המבול, והסבל במצרים היה כפרה על מה שפגמו בגלגולם הקודם בתקופה שלפני המבול.

הפסוקים של משה בתבה כשהיה תינוק (שמות ב, ג) **"ולא יכלה עוד הצפינו ותקח לו תבת גמא ותחמרה בחמר ובזפת ותשם בה את הילד ותשם בסוף על שפת היאר וגו'"**, הם הפסוקים 1559 מתחלת התורה, ופסוקים אלו מקבילים לתקופה שנח בנה תבה במשך מאה עשרים שנה. משנת 1536 לבריאת העולם ואילך. ומובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (בראשית ע' לח) **נח הוא היסוד ומשה הוא היסוד, ולזה נכנסו שניהם בתבה.**

הפסוק המדבר על לדת משה רבינו, (שמות ב, ב) **"ותהר האשה ותלד בן ותרא אתו כי טוב הוא ותצפנהו שלשה ירחים"** הוא הפסוק ה-1558 מתחלת התורה, ובשנת 1558 לבריאת העולם נולד שם בן נח, שהוא משה בגלגולו הראשון.

הפסוק (שמות ה, כג) **"והציל לא הצלת את עמך"** הוא הפסוק ה-1656 מתחלת התורה אם נחשב את הפסוק **"ויהיו בני יעקב שנים עשר"** כהמשך הפסוק הקודם כדלעיל, ובשנת 1656 לבריאת העולם ארע המבול ומתו בו שרשי ששים רבוא נשמות ישראל בגלגולם הראשון חוץ מנח שהוא משה בגלגולו הראשון. כמובא ב'שער הפנונת' להאריז"ל (פסח דרוש א' ח"ב ע' קלז). ולכן משה אומר לה' במצרים, שבמבול הוא כביכול לא הציל את עם ישראל, ורק הוא בעצמו נצל בהיותו נח.

הפסוק (שמות יט, יט) **"ויהי קול השפר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול"** הוא הפסוק ה-2047 מתחלת התורה, ובשנת 2047 לבריאת העולם נתבשר אברהם על לדת יצחק בשנה שאחריה. דמובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (ל) שבשופר של האיל של יצחק תקע הקב"ה בהר סיני.

הפסוק (שמות יט, יח) **"והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו ה' באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד"** הוא הפסוק ה-2047 מתחלת התורה לפי חשוב הפסוק **"ויהיו בני יעקב שנים עשר"** כהמשך הפסוק הקודם כדלעיל. ובשנת 2047 לבריאת העולם נחרבה סדום, ושם כתוב (בראשית יט, כז) **"וישכם אברהם בבקר וגו', וישקף על פני סדם וגו' והנה עלה קיטר הארץ כקיטר הכבשן"**.

הפסוק (שמות כא, לג) **"וכי יפתח איש בור או פי יכרה איש בר ולא יכסנו ונפל שמה שור או חמור"**, הוא הפסוק ה-2108, ובשנת 2108 לבריאת העולם נולדו יעקב ועשיו שנמשלו לשור וחמור, כמובא ב'בעל הטורים' (בראשית לב, ו).

הפסוק (שמות כה, כג) **"ועשית שלחן עצי שטים אמתים ארכו ואמה רחבו ואמה וחצי קמתו"**, הוא הפסוק ה-2216 מתחלת התורה, ובשנת 2216 לבריאת העולם היה מעשה ירידת יהודה לשאת אשה להוליד את המלכות, ומצינו במדרש (שמו"ר לד, ב) **כתר מלכות זה השלחן דכתיב בו "זר זה סביב"**.

הפסוק (שמות כו, טו) **"ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עמדים"**, הוא הפסוק ה-2248 מתחלת התורה, ופרשת הקרשים היא 16 פסוקים, עד הפסוק 2263 ובשנים אלו היה יעקב אבינו במצרים, ונטע את עצי השטים שמהם נעשה הקרשים, כמובא במדרש (ילקוט תרומה שסט) שיעקב נטע ארזים במצרים שמהם נעשו קרשי המשכן.

הפסוקים של פרשת האפד והחשן (שמות כה, ו) **"ועשו את האפד זהב תכלת וארגמן תולעת שני ושש משזר מעשה חשב וגו', ועשית חשן משפט מעשה חשב כמעשה אפד תעשנו וגו'"**, מתחילים מהפסוק ה-2297 מתחלת התורה עד פסוק 2380 מתחלת התורה, והם כנגד השנים בהן נפטרו כל הי"ב שבטים הרמוזים באפד ובחשן.

הפסוק (שמות כט, ל) **"שבעת ימים ילבשם הכהן תחתיו מבגיו אשר יבא אל אהל מועד לשרת בקדש"** הוא הפסוק ה-2364 מתחלת התורה, ובשנת 2364 לבריאת העולם נולד אהרן הכהן. **הפסוק "למה יאמרו מצרים לאמר ברעה הוציאם להרג אתם בהרים"**. הוא הפסוק ה-2448 מתחלת התורה, ובשנת 2448 לבריאת העולם יצאו בני ישראל ממצרים, והיה חטא העגל עליו מדבר הפסוק.

הפסוק (שמות לג, יז) **"ויאמר ה' אל משה גם את הדבר הזה אשר דברת אעשה פי מצאת חן בעיני ואדעך בשם"**. הוא הפסוק ה-2488 מתחלת התורה, ובשנת 2488 לבריאת העולם הייתה הסתלקות משה בהר נבו, שאז זכה משה להשגות הגבוהות.

הפסוק (שמות לח, כ) **"וכל היתדות למשכן ולחצר סביב נחשת"** הוא הפסוק ה-2651 מתחלת התורה, והפסוק קצת אחריו **"ואת כל יתדת המשכן ואת כל יתדת החצר סביב"** הוא הפסוק ה-2662 מתחלת התורה, ובדיוק באמצע, בשנה שמקבילה לשנה שבין שני הפסוקים המדברים על יתדות, בשנת 2656 לבריאת העולם, תקעה יעל את היתד ברקתו של סיסרא.

הפסוק (ויקרא כ, ג) **"למען טמא את מקדשי ולחלל את שם קדשי"**, הוא הפסוק ה-3319 מתחלת התורה, ובשנת 3319 לבריאת העולם מלך נבוכדנצר הרשע שהחריב את בית המקדש ובאותה שנה צר על ירושלים. **הפסוק** (ויקרא כ, כב) **"ולא תקיא אתכם הארץ אשר אני מביא אתכם שמה לשבת בה"** הוא הפסוק ה-3338 מתחלת התורה, ובשנת 3338 לבריאת העולם היה חרבן בית המקדש הראשון.

הפסוקים של פרשת סוטה (במדבר ה, יב) **"איש איש פי תשטה אשתו ומעלה בו מעל וגו'"**, מתחילים מהפסוק ה-3802 מתחלת התורה והם כנגד השנים של התנא רבי יוחנן בן זכאי לפני חרבן בית שני. ומצינו במשנה (סוטה מז.) שרבי יוחנן בן זכאי בטל את השקאת הסוטה.

הפסוק (דברים א, ה) **"הואיל משה באר את התורה הזאת לאמר"** הוא הפסוק ה-4895 מתחלת התורה, ובשנת 4895 לבריאת העולם נולד רבנו משה בן מימון, הרמב"ם. ולכן זה מופיע בתחילת חמש משנה תורה [דברים], לרמז על ספר 'משנה תורה ויד החזקה' לרמב"ם. וכפי שמסתיים ספר משנה תורה (דברים לד, יב) **"ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל"**.

הפסוק (דברים ג, כב) **"לא תיראום כי ה' אלהיכם הוא הנלחם לכם"** הוא הפסוק ה-4995 מתחלת התורה, ובשנת 4995 לבריאת העולם נולד רבנו הרשב"א. שהיה מגדולי הלוחמים נגד ההשפלה וכו'.

הפסוק (דברים ד, ט) **"רק השמר לך ושמר נפשך מאד פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך ופן יסורו מלבבך כל ימי חייך והודעתם לבניך ולבני בניך"** הוא הפסוק ה-5011 מתחלת התורה. ובשנת 5011 לבריאת העולם היתה שרפת התלמוד בצרפת, לכן מזהיר הפסוק **"פן תשכח את הדברים"**.

הפסוק (דברים יא, יט) **"ולמדתם אתם את בניכם לדבר בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך"** הוא הפסוק ה-5221 מתחלת התורה, ובשנת 5221 לבריאת העולם יצא לראשונה ספר קדש ממכבש הדפוס

הפסוק (דברים יב, כ) **"כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך כפאשר דבר לך ואמרת אכלה בשר כי תאנה נפשך לאכל בשר בכל אות נפשך תאכל בשר"** הוא הפסוק ה-5254 מתחלת התורה, ובשנת 5254 לבריאת העולם התישב קולומבוס באמריקה לאחר שהתרחבו גבולות העולם בגלוי ובשנת אמריקה.

הפסוק (דברים יח, ו) **"וכי יבא הלוי מאחד שעריך מכל ישראל אשר הוא גר שם ובא בכל אות נפשו אל המקום אשר יבחר ה'"** הוא הפסוק ה-5381 מתחלת התורה לפי המסורת שכלל הפסוקים בכל התורה היא 5842 כדבארנו בהקדמה, ובשנת 5381 לבריאת העולם עלה רבנו ישעי' הלוי הורביץ זצ"ל מחבר ספר השל"ה לארץ ישראל.

הפסוק (דברים יח, כב) **"אשר ידבר הנביא בשם ה' ולא יהיה הדבר ולא יבא הוא הדבר אשר לא דברו ה' בידון דברו הנביא לא תגור ממנו"** הוא הפסוק ה-5400 מתחלת התורה, ובשנת 5400 לבריאת העולם החל משיח השקר שבתאי צבי שר"י להשמיע את נבואות השקר כמובא בספר 'תורת הקנאות' מהיעב"ץ.

הפסוק (דברים כג, ז) **"לא תדרש שלמם וטבתם כל ימיה לעולם"** הוא הפסוק ה-5500 מתחלת התורה, ובשנת 5500 לבריאת העולם נולד סגנון של ישראל רבי לוי יצחק מברדיצ'ב זצ"ל שדרש שלומם וטובתם של ישראל כל הימים, וקיים את דברי הפתוב הזה שרק לגוים הרשעים אסור לדרש שלומם וטובתם, מה שאין כן עם ישראל, חייבים לדרש שלומם וטובתם תמיד.

הפסוק (דברים כד, טו) **"ואליו הוא נשא את נפשו"** הוא הפסוק ה-5534 מתחלת התורה, ובשנת 5534 לבריאת העולם גלה המדען פריסטלי את גז החמצן שנותן אויר לאנשים עם קשיי נשימה, ומאריך את חיייהם.

הפסוק (דברים כה, ה) **"כי ישבו אחים יחדו ומת אחד מהם"** הוא הפסוק ה-5546 מתחלת התורה, ובשנת 5546 לבריאת העולם נפטר רבנו ה'נעם אלימלך' זצ"ל כשאחיו רבי זושא זצ"ל עוד היה חי, ושיניהם היו מפרסמים פאחים צדיקים, מגדולי הדור. וכן **"כי ישבו אחים יחדו ומת אחד מהם"** בגימטריא זישא מאניפולי ואלימלך מליז'נסק. וכן **"כי ישבו אחים יחדו"** בגימטריא זושא אלימלך.

הפסוק (דברים כה, טו) **"אָבֹן שְׁלֹמָה וְצֹדֵק יִהְיֶה לָּךְ אֵיפָה שְׁלֹמָה וְצֹדֵק יִהְיֶה לָּךְ לְמַעַן יֵאָרִיכוּ יָמֶיךָ עַל הָאָדָמָה"** הוא הפסוק ה-5556 מתחלת התורה, ובתחילת שנת 5558 לבריאת העולם בחג הסוכות, נפטר רבנו הגר"א מוילנא, שאמר על עצמו ששמו מרמז בפסוק הזה, **"אָבֹן שְׁלֹמָה" אֵלֵיָּהוּ בֶן שְׁלֹמָה, "וְצֹדֵק יִהְיֶה לָּךְ"** בגימטריא שם אמו **טריינא**.

הפסוקים (דברים כו, ב ואילך) **"וְלִקְחֹתָ מֵרֵאשִׁית כָּל פְּרֵי הָאָדָמָה אֲשֶׁר תְּבִיא מֵאֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָּךְ וְשִׂמְתָּ בְטָנָא וְהִלַּכְתָּ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֶיךָ לְשִׁכְּוֹ שְׁמוֹ שָׁם וְגו'** הם הפסוקים ה-5562 מתחלת התורה ואילך, ובשנים אלו לבריאת העולם התחילו את המחקר ממנו יצרו לראשונה קופסאות שמורים לאחסון מזון. פסוקים אלו מדברים על מצות בפורים בה מעלים מזון מרחוק, לירושלים. והפסוקים מתחסיים גם לאחסון; **"וְשִׂמְתָּ בְטָנָא"**.

הפסוק (דברים כו, ט) **"וַיִּבְאֲנוּ אֶל הַמָּקוֹם הַזֶּה וַיִּתֵּן לָנוּ אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ"**, הוא הפסוק ה-5569 מתחלת התורה, ובשנת 5569 לבריאת העולם עלו לארץ תלמידי הגר"א בראשות הגר"מנחם מנדל משקלוב זצ"ל.

הפסוק (דברים כו, יא) **"וְשִׂמְחֹתָ בְּכָל הַטוֹב אֲשֶׁר נָתַן לָּךְ ה' אֱלֹהֶיךָ וּלְבִיתְךָ אֲתָה וְהִלּוּי וְהִגֵּר אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ"** הוא הפסוק ה-5571 מתחלת התורה, ובשנת 5571 לבריאת העולם נפטר רבי נחמן מברסלב זצ"ל שעבד רבות על מדת השמחה.

הפסוק (דברים כו, טו) **"הַשְּׂקִיפָה מִמַּעוֹן קִדְשְׁךָ מִן הַשָּׁמַיִם וּבִרְךָ אֶת עַמְּךָ אֶת יִשְׂרָאֵל"** הוא הפסוק ה-5575 מתחלת התורה, ובשנת 5575 לבריאת העולם נפטר החוזה מלובלין זצ"ל שנקרא חוזה בגלל הראיה למרחוק שהיתה לו, והשתמש בראיתו לברך את ישראל, ונרמזה בפסוק מדרגת הראיה **"הַשְּׂקִיפָה וְגו' וּבִרְךָ אֶת עַמְּךָ אֶת יִשְׂרָאֵל"**.

הפסוק (דברים כז, ב) **"וְהִקְמַתָּ לָּךְ אֲבָנִים גְּדוֹלוֹת וְשִׂדְתָּ אֹתָם בְּשִׂיד"** הוא הפסוק ה-5581 מתחלת התורה, ובשנת 5581 לבריאת העולם רשם המדען פורסט את פטנט תגלית המלט שנהפך למוצר הבסיסי בתעשיית הבניה משנים אלו ואילך. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א ששנת ה'תקפ"א נתנה תקפ"א וחזק לבניה.

הפסוק (דברים כח, כד) **"אָבֶק וְעֹפֵר מִן הַשָּׁמַיִם יֵרֵד עֲלֶיךָ עַד הַשָּׁמַיִם"** הוא הפסוק ה-5629 מתחלת התורה, ובשנת 5629 לבריאת העולם התחילו ליצר פצצות מחמר נפץ הנקרא דינמיט, לאחר שהדינמיט התגלה בעולם שנתים קודם לכן, על ידי המדען נובל לצרכי שלום.

הפסוק (דברים כח, לד) **"וְהָיִיתָ מְשֻׁעָע מִמֶּרְאֵה עֵינֶיךָ אֲשֶׁר תִּרְאֶה"** הוא הפסוק ה-5639 מתחלת התורה, ובשנת 5639 לבריאת העולם גלה המדען אדיסון את תגליות הנוורה בתחום האלקטריק שהביאו מהפכה בעולם בעניין התאורה והראיה, וכביכול אנשים נהיו משוגעים ממה שראו.

הפסוק (דברים כח, מז) **"תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב מְרֹב כָּל הַיּוֹם"** הוא הפסוק ה-5652 מתחלת התורה, ובשנת 5652 לבריאת העולם נערך נתוח הלב הראשון בעולם.

הפסוק (דברים כח, מט) **"יִשָּׂא ה' עֲלֶיךָ גוֹי מֵרָחֹק מִקְצֵה הָאָרֶץ כְּאֲשֶׁר יִדְּאֶה הַנָּשׂוֹר"** הוא הפסוק ה-5654 מתחלת התורה, ובשנת 5654 לבריאת העולם נרשם לראשונה בעולם פטנט של רחפן עם כנפים על ידי

המדען לילינטל, וזה הוביל באותן שנים ליצור כלי הטיס הראשונים על ידי האחים רייט. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א ששנת ה'תרנ"ד מרמזת על המטוס שהוא ת"ר אחר יעדיו תוך כדי שהוא נ"ד.

הפסוק (דברים כח, טו) "והיו חייד תלאים לך מנגד ופחדת לילה ויומם ולא תאמין בחייד" הוא הפסוק ה-5674 מתחלת התורה, לפי מנין הפסוקים לטעם עליון, ובשנת 5674 לבריאת העולם פרצה מלחמת העולם הראשונה, ועם ישראל היו בפחד גדול וברחו ממקום למקום וכו'. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שזה היה בשנת ה'תרע"ד, שענינה פחד.

הפסוק (דברים כט, כו) "ויחר אף ה' בארץ ההוא להביא עליה את כל הקללה הפתובה בספר הזה" הוא הפסוק ה-5700 מתחלת התורה, ובשנת 5700 לבריאת העולם התחילה שואת אירופא, וכן המשך הפסוקים הם כנגד שנות השואה "ויפתשם ה' מעל אדמתם באף ובחמה ובקצף גדול וישלכם אל ארץ אחרת כיום הזה: הנסתרות לה' אלהינו והנגלת לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת".

הפסוקים (דברים ל, ג ואילך) "ושב ה' אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך ה' אלהיך שמה: אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלהיך ומשם יקחך: והביאך ה' אלהיך אל הארץ אשר ירשו אבותיך וירשתה וחיטבך והרבך מאבותיך" הם הפסוקים ה-5705 מתחלת התורה ואילך, ובשנים אלו לבריאת העולם עלו המוני בני ישראל לארץ ישראל.

הפסוק (דברים לא, ו) "חזקו ואמצו אל תיראו ואל תערצו מפניהם כי ה' אלהיך הוא ההלך עמך לא ירף ולא יעזבך" הוא הפסוק ה-5728 מתחלת התורה, ובשנת 5728 לבריאת העולם היתה מלחמת ששת הימים שה' עשה נסים ונפלאות עם ישראל בארץ ישראל.

שורת סיום.

ראינו שהתורה מרמזת 4 קומות ששמן פרד"ס; פשט, רמז, דרוש, סוד. עושה רשם שעם ישראל בכללות דלג על קומת הרמז, וכמעט לא עסקו בה במשך השנים. אמנם עסקו ברמז שבפשט, וברמז שבסוד, אבל בתורת הרמז האמתית שמחברת בין הפשט לדרוש ולסוד כמעט לא נגעו.

מצינו בזהר הקדוש (בלק רב.) דברי תורה יש בהם פשט דרוש רמז וסוד. הזהר נוקט הסדר של פשט דרוש רמז סוד לרמז שהדרוש והרמז מחברים בין הפשט לסוד. היינו שדרך הדרוש והרמז אפשר לבאר את הפשט על פי הסוד. וכן מצינו בזהר חדש (בראשית ג:) גימטריאות וחשבון וכו' משם נכנס האדם לדעת למעלה. וזה לשון הרמ"ק בספרו 'פרדס רמונים' (ע' סח): **ידיעת סודות תורתנו הקדושה הוא על ידי הצרופים, והגימטריאות, והתמורות, וראשי תבות, סופי תבות, ותוכי אותיות, וראשי פסוקים, וסופי פסוקים, ודלוג אותיות וצרוף אותיות.** וכן מובא בגר"א (משלי א, כ) רמז הוא פתח שער להסודות. רואים שידיעת סודות התורה היא דרך תורת הרמז. וכן אותיות רז נמצאות ברמז בתבת רמז, לרמז שדרך הרמז מגיעים לרז. וכן מצינו בזהר חדש (תיקונים קכב): **פרד"ס, פשט ראיה דרשא סוד, ורואים שהרמז נקרא בשם ראיה כמו הסוד.** וכן **גימטריאות בגימטריא תפר** פי הן תופרות את חלקי התורה. וכן שמעתי מהאדמו"ר מקאמנא הרב נתנאל ספרין שליט"א שגימטריא עושה את שני הדברים לאחד ממש, וראיה מירושלמי (ברכות ז.) **רבי יהושע בן**

לוי אמר צמח שמו, ר' יודן בריה דר' אייבו אמר מנחם שמו, אמר חנינה בריה דר' אבהו ולא פליגי
חושבניה דהדין כחושבניה דהדין הוא צמח הוא מנחם.

מובא בשם הגר"א על הפסוק (ישעי' מ, ד) "כל גיא ינשא", שלעתיד לבא תנשא ותתרוםם מאד תורת הרמז.
כמובא בזהר (תיקונים קכ): "כל גיא ינשא", אלו גימטריאות פרפראות לחכמה.

וכן מובא בספר 'פענח רזא' שהכתוב (דברים לב, מז) "כי לא דבר רק הוא מכם" בגימטריא גימטריאות. וכפי
שמצינו במדרש (ילקוט דברים תתעג) "כי לא דבר רק הוא מכם", דבר שאתם אומרים רק מכם הוא. שפא
תאמר למדתי הלכות די לי, תלמוד לומר "כל המצוה", למוד מדרש הלכות ואגדות. וכן שם (תתקמח)
"כי לא דבר רק הוא מכם" אין לך דבר ריקם בתורה שאם תדרשנו שאין בו מתן שכר בעולם הזה
והקרו קימת לו לעולם הבא.

וכן יש יסוד נורא שלמד ה'חתם סופר', מה שמובא בזהר שהפשט הוא בחינת קלפה ביחס לסוד שהוא הפרי
שבפנים, גם תורת הרמז עם הגימטריאות והתמורות והחלופים, שיכת לבחינת הפרי שבפנים. ונביא את
דבריו: (תורת משה' דרוש לח' טבת) "אל גנת אגוז ירדתי" ג'נ'ת' ר"ת ג'מטריה נ'וטריקון ת'מונה וכו', ועל
כן יש באגוז ד' קלפות, העליונה רע ומר, ואיננו ראוי אלא לצביעה, והיא הקלפה חכמת יונית רע
ומר ואינו אלא צבוע, קלפה שניה המשמרת הפרי היא פרוש הפשוט שאין מקרא יוצא מידי
פשוטו, והוא משמר תוכו ועל ידו מטלטלים הפרי, והקלפה הדקה הנאכלת עם הפרי, היא כל
דרשת חז"ל להוציא מהם עקרי המצות, דינים חקים ומשפטים על דרך הפשט, ועקר המאכל הוא
מעשה מרפכה וסודות המצות, והיינו גנת "אגוז".

נודה מאד לכל מי שישלח חדושים בתורת הרמז למערכת 'סוד החשמל' לזכוי הרבים, חדושים שיבאו עם שם,
נפרסם בשם אומרם, להביא גאלה לעולם.

ניתן לשלוח למייל bezeqint.net@26
או לפקס 15326537343

מאגר ערכים

גד - דג = 7

אז = 8

זאב = 9

חג = 11

ט' אב = 12

אחד - אהבה - חגב = 13

זהב - דוד- יד - אוז = 14

אביב - גאווה = 15

אזוב - איה = 16

גיד - טוב - זבוב = 17

חטא - חי - ביאה = 18

איוב - אחי = 19

דיו = 20

אהיה - ביט - ודאי = 21

אבידה - זווג = 22

חוט - חיה = 23

דודי - דויד - זיז = 24

כה = 25

הוי"ה - ודוי - כבד = 26

ידיד = 28

יהודה = 30

זיווג - חיטה - לב - כבוד - יחיד = 32

גל - חכה = 33

יהודי = 35

לאה - כוי = 36

יחידה - להב - הבל = 37

טל - גאלה = 39

חבל - גבול - גואל = 40

טבל = 41

- 42 = לבוד- בלהה- יבל =
43 = זול – לוז – גיל - גם =
44 = דם – חול =
45 = זבול – אדם – גאולה - הגבלה =
46 = אמה – אליה- הבדלה - לוי =
48 = יובל – כוכב =
50 = אב ואם – אדמה – כל =
51 = לוויה =
52 = אליהו – בהמה -מגוג =
53 = אבן – חמה – גן =
54 = מטה =
55 = טמאה - דמאי =
56 = יום =
57 = דגים – מזבח =
58 = נח – נגה – אזן =
59 = זנב – חוליה =
60 = טנא – כלי – הלכה - גאון =
61 = אדון - אין – אני – מזיד- הנאה - =
62 = ווים =
63 = חגבים – חוטם – חנה – ס"ג =
64 = נוגה – אוזן - דין =
65 = אדנ"י - מזוזה – הלל - היכל =
66 = גלגל – סוס – אניה - אכילה =
67 = אלול – גחון – בינה =
68 = חיים – לולב – חכם – זונה =
69 = הדס – אביון =
70 = יין – סוד – סבוב =
71 = יונה =
72 = חסד – מכבי – בכים =
73 = החיים – חוטים – הלולב – חכמה =

- הדסה – כהן – לילה = 75
אבני בהו – עבד = 76
גיחון – מגדל – מזל = 77
מלח – לחם = 78
בעז – עט – עוג - דעה = 79
סוטה – גזע – יסוד - כהנה = 80
טבע – מהול -אנכי = 81
אלומה – לבן-נבל = 82
גלים – מחלה - יגע = 83
חלום – חנוך = 84
סכה- גביע- היסוד-מילה-פה-אפד-בועז = 85
כוס – אלהים – פאה -לויים = 86
לבנה = 87
נחל = 88
חנוכה – עיט – גוף – דממה -פדה = 89
מלך – כים – מן = 90
אילן – מלאך – מאכל – הוי"ה אדנ"י – אפוד – סוכה –
יהלום - גחלים = 91
פחד = מאה אמה = 92
מחילה – לבונה - חפה = 93
מאה באמה – חלון = 94
חלזון – דניאל – זבולן – המן - מלכה = 95
מלאכה = 96
מלוכה- זמן = 97
כוכבים – מנהג = 98
סגול = 99
כלים -פך – סכך – ס"מ = 100
זבולון – נימא – מלאכי = 101
צבי – אמונה = 102
צהוב – מנחה -מחנה – אבק – אבימלך – 103

- כלימה = 105
ביצה = 107
חצי - יחץ - גהינם = 108
עגול - צידה = 109
ימין - סדום - טומטום = 110
יקב - יב"ק = 112
סליחה = 113
פלגא-עלטה = 114
סנה - עזאזל = 115
כסליו - ינון = 116
מבעה = 117
דמעה = 119
מסך - עמוד-מועד - צל = 120
עבים = 122
נגע = 123
לפיד - עדן = 124
נדוניה = 125
אלמנה - מגמגם = 126
ים החכמה = 128
סלם - כפל - עין- קל - עני - סביבון - צהלה = 130
אפן - עונה - סמא"ל = 131
ים המלח = 133
דקל - סיחון = 134
מצה - קהל = 135
ממון - סולם - קול - צום -עינוי = 136
אופן - קבלה - יום ולילה- יופיא"ל = 137
חקל - צמח - חמץ-מחץ- מנחם = 138
סכין - פס - הקהל = 140
חליצה = 143
צאן - מלאכים - מצוה = 141

	<u>בלעם = 142</u>
	<u>חסכון = 144</u>
	<u>מציאה – עולם -נסכוי= 146</u>
	<u>שני חיי יעקב = 147</u>
	<u>פסח – נצח – קמח = 148</u>
	<u>מעיל – נעל – כעס – עכס –כנף -מינים = 150</u>
	<u>ויקהל – מקוה – נוצה = 151</u>
	<u>בנימן = 152</u>
	<u>קנה – נעלה = 155</u>
	<u>עוף – סילון – ציון – יוסף – קנאה = 156</u>
	<u>זקן – נקבה = 157</u>
	<u>אמא עילאה = 158</u>
	<u>קטן = 159</u>
	<u>סימן – סלע- עץ- קין- נקי-כסף- נקוד-צלם = 160</u>
	<u>בנימין - בצע = 162</u>
	<u>אצבע = 163</u>
	<u>עצוב = 168</u>
	<u>ענן – מקל – מעין – ניסן -נעמי = 170</u>
	<u>בקע - עקב = 172</u>
	<u>נגעים = 173</u>
	<u>שני חיי יצחק = 180</u>
	<u>יעקב = 182</u>
	<u>עקיבא = 183</u>
	<u>פקד- דפק = 184</u>
	<u>קוף – מקום – אלקנה = 186</u>
	<u>עקיבה = 187</u>
	<u>פסים -נקם = 190</u>
	<u>חפציבה = 195</u>
	<u>צדקה = 199</u>
	<u>כנפים – ענף- עצם -צלף = 200</u>

באר = 203
צדיק - צחוק = 204
אדר - ספינה = 205
רות - תור - דבר - ברד = 206
רהב = 207
ארבה - פינחס- ארז- יצחק- בור = 208
רבבה = 209
קנין - חרב = 210
אורה - רבי - חדר - זהר - דבור - נכסי מלוג = 212
אביר = 213
רוח - ארובה = 214
אורח - מעקה - קלפה = 215
חגרה - גבורה - יראה - נקיון-אידרא- אריה -ראיה =
216
אויר - חטר - טבור = 217
ירח - ריח = 218
אייר - יאיר = 221
חגורה - דיבור - רכב - ברך - כבר = 222
דרך = 224
קליפה - בחירה = 225
צפון - אביגדור = 226
בכרה- ברכה -זכר- כברה = 227
בכור - כרוב- אכזר = 228
אביי ורבא - יברך - ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן = 232
עץ החיים - רגל = 233
יריחו = 234
רחל = 238
גורל = 239
עמלק - פעמן - פצע - צפע = 240
ראם = 241

242 = קולמוס - חרדל - אריאל
246 = פעמון - כורך
247 = זמר - מאור
248 = רמ"ח - רחם - חמר - אברהם
250 = נר - צעיף - דרום
251 = מאיר
254 = נדר
255 = נהר - מזרח
256 = אהרן
257 = אורים
259 = ראובן
260 = כרם
261 = מוריה
262 = אהרון
264 = ירדן
265 = סהר
266 = חברון
267 = נזיר - מרכבה
270 = רע - ער
271 = איסר - הריון
272 = ערב - רבע
273 = רגע
274 = מרדכי
276 = כנור - עור
277 = זרע - עזר
278 = בכורים - כרובים - חרכים - ערוב - עורב
280 = נכרי - עיר
281 = עראי - ערוה - הורדוס
282 = ערבי - עברי
283 = זכרון

- 284 = עטרה
285 = פרה
287 = ממזר
288 = ביכורים
290 = מרים - כנור דוד - כרמל
293 = חרפה
294 = טל ומטר - ארגמן
295 = פריה - מנרה- צרדא - עמוד הענן- צהר- אפרוח
297 = צואר - רחמים - בצרה
298 = צבור
300 = פרוטה - יצר - קנקן
301 = אש - מנורה
302 = קבר - בקר- ברק
303 = צוואר
304 = רוצח - נדרים - שד
305 = רננה- ירצה - כפרה - ערלה - יצהר - שה
306 = רימון - דבש
308 = חריץ - קרוב - קרח - רחק- פפוס בן יהודה
309 = שדה
310 = יש- ירק - יקר - שי -עמר - קיר - קרי
311 = שבט - מים העליונים - איש
312 = מערב - שחד - חדש - שוגג
313 = בושה
314 = מרדכי היהודי - השדה - שד"י - מטטרו"ן
315 = רעמה
316 = ירוק - ערום
318 = שחי
320 = נער - שוטה
322 = ירבעם
323 = שיחה - מרגלים - ארבעים

פרוזבול – נערה = 325

עמוד האמצע – 326

ישיבה = 327

חשך = 328

צמר – שדוך = 330

אפרים = 331

שלג – גרעין = 333

אשלג = 334

סערה = 335

אהרן הכהן – פורים = 336

שאול = 337

לבוש = 338

שם – ספר = 340

פרה אדומה – מנחם בן עמיאל = 341

משה – שילה = 345

צנור – רצון = 346

שליח – שמח = 348

עפר – ערף - קרן – ספיר – שן – עפר- פרע – עמרם =

350

אשכל – קרנא – שמאי = 351

שמחה = 353

שדים – שמיטה – דשן = 354

פרעה – ספירה = 355

צינור – שנאה = 356

אשכול = 357

משיח – נחש – חשן – עבד עברי = 358

משה דוד = 359

שכם – כרפס – מלצר – עציץ = 360

נשיא – הר ציון = 361

משיחה = 363

364 = ארץ החיים - חושן - חשון
365 = שינה - שס"ה - יוסף הצדיק - צרעה
366 = צוער
370 = משל
371 = רצועה - שמאל
372 = שבע - עקרב
375 = עשה - שמלה - שעה
376 = עשו - צפור - שלום - מושל
377 = שמואל
378 = חשמל - מלבוש
379 = אבשלום
380 = מצרים - רקיע - צאן ברזל
381 = שועה
382 = שם מ"ב
383 = חוט שני - שבועה
384 = זכר נקבה
385 = שכינה - הפקר - שפה - פוטיפר
386 = עשיו - ציפור - לשון - שפ"ו
388 = שלחן - שחף
390 = שמים - שמן - אנדרוגינוס
391 = ישועה - יהושע
394 = נחשול - שולחן
395 = ישפה - מנשה - שמנה - פרנסה - משנה
399 = פטיש
400 = שק - קש - נשים - משכיל - נפרע
401 = ישעיהו
402 = עכביש
406 = שועל
407 = אות
408 = זאת - בורר

אחת - קשט - שקט = 409
משכן - קדוש - דרור - שמיני- שמע - שפל = 410
תהו - טבת = 411
בית - תאוה = 412
אות ו' = 413
אות ז' - נחשון - שחוק - יתד - תבואה - אור אין
סוף=414
תודה = 415
זית = 417
אחדות = 419
ברוריה - זוית = 423
משיח בן דוד - כדת = 424
שמעיה = 425
עמוד האש = 426
משפט = 429
שקל - נפש - צדיק יסוד עולם - רעמסס = 430
זכות = 433
דלת = 434
בצל ירוק = 438
שוקלד - משק = 440
אמת = 441
מקדש - חתול - 444
ינשוף - מרור = 446
טלית = 449
לוחות - מצות - שפע = 450
ישמעאל = 451
מלך המשיח = 453
חותם = 454
תאנה - כותל - ד' אמהות - פרצוף = 456
אתון = 457

- 458 = חתן - שחקים
462 = נתיב
463 = חתנה- תנובה
466 = שמעון
470 = משקל - קרקע
471 = הר המוריה
474 = ערב רב - דעת
476 = כותים
477 = אתמול
480 = תלמוד - פת - עדות - קידושין - לילי"ת
481 = טבעת
484 = תלמיד
485 = תעודה - טעות - תהילים
490 = תמים - פדות - שקץ
494 = תפוח
495 = תמנה
496 = צרור - לויתן - מלכות - תאומים
498 = טטפת
499 = צבאות
500 = רמ"ח רנ"ב - פרו ורבו - יעקב יוסף בנימין
501 = שאר - אשר - ראש - תנומה - תמונה
505 = שרה
506 = שור
507 = אות ק' - שאור
508 = חרש - שרח - שחר
509 = שדרה - שטר
510 = שיר - תנין
511 = תקוה
513 = חתן כלה
514 = סליחות - תחנון

תפלה - שירה - איש צדיק - ירשה - שוטר - דרך ארץ =
515
יושר - יונתן - תיקו = 516
קו תהו = 517
חתן וכלה - גוף נפש = 519
חלונות - נכסי צאן ברזל = 520
ירושה - שרביט - פתיל - יהונתן = 521
מרגלים = 523
פתילה - תפילה = 525
מופת - קן צפור - שרוך - רכוש - שכור = 526
מפתח = 528
תענוג = 529
קן ציפור - מצות - עניות = 536
אצילות = 537
נחל איתן = 540
ישראל = 541
תעלמה = 545
כח"ב חג"ת נהי"ם - מתוק - שומר = 546
שמיר - נשר = 550
תעלומה = 551
שמירה = 555
תקון - שרון = 556
תמנע = 560
צלמות = 566
תפלין - נפתלי - צפת - תקע - רשע = 570
נבוכדראצר = 573
שערה - באר שבע - יצר הרע = 575
מקלות = 576
שפר - שעיר - תפילין - גשמי ברכה = 580
שעורה - יסוד המלכות = 581
ירושלם - שופר = 586
צצית - שרץ = 590
ירושלים = 596

פנימיות = 597
ציצית – קשר – קרש- שש – שקר = 600
קרני ראם – משה אהרן = 601
מציץ מן החרכים – בני ישראל – משה רבנו = 603
אתרג = 604
אדרת = 605
תור – רות – שורק = 606
אדם הראשון – בהרת = 607
תבור = 608
אתרוג – מעשר = 610
תורה – חגרת = 611
ברית – רבית = 612
תרי"ג – משה רבינו = 613
חרות = 614
ארובות – יתרו = 615
אוריתא = 618
כתר – חכמה בינה ודעת – כרת = 620
הר הבית = 622
זהירות = 628
עץ הדעת = 639
תמר – שמש = 640
מארת = 647
תרדמה – תרגום = 649
תרומה = 651
מאורות = 653
ששון – תנור = 656
אסתר = 661
עטרה שביסוד – רכילות = 666
מספר פרשיות התורה = 669
כנרת = 670
קליפת נגה = 678
גימטראות = 679
פרת – תפר = 680

תרועה = 681
קליפת נוגה - פורת - תופר = 686
תרנגול = 689
שמשון - צלפונית = 696
כפרת - כפתר - פרכת - שת = 700
שבת - יפה תאר = 702
שררה = 705
אשתו = 707
תושב = 708
קטרת = 709
תיש = 710
תשבי = 712
תשובה = דתן ואבירם = 713
נקודת ציון - מטרוניתא - מקל לבנה לח ולוז וערמון - יתוש = 716
שעיר עיזים = 717
אור זרע לצדיק = 718
מנחם שילה ינון חנינה = 722
תרפים = 730
חוט שני = 733
משתה = 745
שמות - שפרה פועה = 746
וצדיק באמונתו יחיה = 748
ספירות = 756
נחשת - משחית = 758
שתין - צרעת - תשליך = 760
עטרת היסוד = 764
שיתין = 770
אבן השתיה = 773
משמר = 780
תשועה = 781
הר סיני = 782
לשון הקדש = 795

806 = לא תעשה
811 = שמעתא
812 = גרוגרת
813 = הר תבור
819 = דוד מלך ישראל חי וקים
826 = מכירת יוסף
830 = פשתן - יששכר
832 = ארץ ישראל - שירה חדשה
850 = תכלת
858 = קדש קדשים
860 = משענת - קליפת עמלק
861 = בית המקדש - ראש השנה
864 = צדיק כתמר
896 = מים אש רוח ארץ
878 = אליהו הנביא - דר וסחרת - יסוד שבמלכות
909 = ראובן
913 = בראשית
915 = רבי שמעון בר יוחאי
916 = תירוש
926 = תלפיות
930 = תענית - עולם שנה נפש-תתק"ל
942 = מבשרת
943 = רשות היחיד
951 = ספר תורה
952 = נר שבת
973 = שער החמשים
990 = מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא
1048 = מחתרת
1060 = שלשלת - כנת פסים
1066 = שפופרת
1081 = תפארת
1083 = כתנות אור
1098 = מבשרת ציון

- מתן תורה = 1101
- שבת קדש - שתות = 1106
- שבת קודש = 1112
- נחש הנחושת = 1127
- צדיק כתמר יפרח - כתבת קעקע = 1162
- רשות הרבים = 1163
- שמיני עצרת = 1170
- תרשיש = 1210
- נרות שבת = 1358

מספר פסוק בסדר הכרונולוגי שלו בתורה על פי שיטת מספור של 5845 פסוקים.

הכנסת מספר הפסוק
 הפסוק עצמו כולל
 ניקוד וטעמים

מספר פסוק בתורה:
 מקור הפסוק בתורה:
 פרשיות:

ישנן בתורה: 5 ראשי ספרים, 290 פרשיות פתוחות, 379 פרשיות סגורות.

מספר לאותיות: 18 אחד שמנה

המספר מומר לאותיות.
 לדוגמה: 5776 - ה'תשעה
 פרק, פסוק ופרשה
 איפה הפסוק נמצא. ספר,
 פרק, פסוק ופרשה

מספור הפרשיות הפתוחות
 והסתומות בתורה על פי שיטת 674
 פרשיות כולל ראשי ספרים

לדפדוף מהיר ניתן להשתמש בחצים